Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch ; Musiken til Choret componeret af Muth-Rasmussen.
Titel | Title:	Kong Sverres Ungdom : Drama i 3 Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Johan Dahl, 1837
Fysiske størrelse | Physical extent:	[10], 130 s., [1] falset tav. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55.-168.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130001657748

BIBLIOTHECA REGIA

Oldenburg.

Kong Sverres Ungdom.

Drama i 3 Acter.

Af

A. Munch.

Musiken til Choret componeret af Muth-Rasmussen.

Christiania.
Johan Dahl.
1837.

B.R.II

Prolog.

Der er en anden Verden i vort Indre,
Et stille Gjenskin af den vilde Dyst, —
En Himmel, hvor de samme Stjerner tindre,
Men varmere, og med en salig Lyst;
En Sø, hvor man kan sværme og erindre
Og sende Længsler mod den fjerne Kyst.
Thi Kunstens gyldne, drømmefulde Rige
Har hjemme der, hvor Livets Kilder stige.

Men længe kan det hvile uopdaget
I Brystets inderste og dunkle Krog —
Indtil en Genius da heiser Flaget,
En nye Columbus drager ud paa Tog,
Og lukker op den Verden, han har taget —
Det ædle Land, saa nær, saa ukjendt dog.
Nu kjende vi, nu eie vi det Alle,
Nu høre vi dets Barndomsrøster kalde.

Og dybt i Underlandets høie Skove
Staaer Billedstøtten, taus og alvorsfuld.
De rige Farvens Børn i Græsset sove,
Og over dem sig breder Morgnens Guld.
Fra Blomst til Blomst, paa Ordets lette Vove,
En Lysalf, svæver Poesien huld —
Af Flammerne fra Livets vilde Krater
Den luttrer sig et klart, et skjønt Theater.

O, det var Kunstens blide Aand, som lærte
Os Veien til det lyse, gjæstfrie Tag,
Hvor man kan græde uden Kval og Smerte,
Hvor man kan smile uden bittert Nag —
Hvor Romantikkens maaneblege Kjerte
Kan mildne Livets lummerhede Dag. —
Et sligt Asyl er det vi ville grunde
Her i vort Norges mørke Granelunde.

Det Skjønne er ei fremmed her, det venter
Fra gammel Tid i Kvadets Pandserværk.
Er ikke Sagas store Monumenter
En værdig Pjedestal for Kunstens Værk?
Vor Tid skal bruge disse Elementer,
Men ordne dem, velgjørende og stærk —
Og af den gode Malm i Bjergets Skove
Tilhugge sig et Huus ved Kunstens Love.

Høit op mod Nord vel ligger dette Land,
Og Isen stivner paa dets Tind af Ælde —
Men Kunsten af det Indre leve kan,
Og tusind Kilder af dets Dyb udvælde.
Høit synger Havet mod den norske Strand
Og kraftigt skinner Solen paa dens Fjelde,
Og Frihedstræet i de grønne Dale,
Kan bære Kunstens Frugt paa Grene svale.

See! Templet er nu reist, og Ordet klinger
Forundret, uvant i den nye Sal —
En livsglad Krands den døde Væg omringer,
Og venter paa, hvad Phønix bringe skal:
Man huske vel, at Fremtid endnu svinger
Sin dunkle Skygge over denne Hal,
Man glemme ei: Vi kunne blot begynde —
Forsøget har ei Mesterværkets Ynde.

Og førstegang henover denne Scene
Skal gaae en Kjæmpe fra vort Norges Old.
Nær staae vi atter vore Mindestene,
Nedbrudt er lange Tiders skumle Vold.
En stor Erindring over Skovens Grene
Kan stige rød, som Maanens Kobberskjold.
Kong Sverre staaer ved Kjæmpehøiens Ege,
Og smiler over sine Sønners Lege.

Men dette svage Billed af det Døde,
Kan ei, skal aldrig bringe det igjen —
Nu er der Liv i Norge: Friheds røde
Livsfakkel flammer over Landet hen,
Og Blomster aabne sig, og Kræfter gløde
Med Oldtids Styrke, men ei raae som den.
Dog, Nuets Daad vil sin Erindring kræve —
Og gjennem Kunsten skal det Svundne leve.

Kong Sverres Ungdom.

Personer.

Sverre Sigurdsøn.
Gunhild, hans Moder.
Cæcilia, hans Søster.
Biſp Roë.
Brynjolf.
Hildur.
Helge Thorfinnsøn, en Birkebener.
Elſe, en gammel Kvinde.
To Hirdmænd.
To Leieſvende.
Birkebener, Hirdmænd, Præſter og Flere.

Handlingen foregaaer i første Act paa Færøerne, i anden Act i Værmeland og i tredie Act i Nidaros. Tidsrummet i Aarene 1177—1179.

Første Act.

Første Scene.

Kammer hos Biskop Roë. I Baggrunden en aaben Svalgang, med Udsigt til Havet, og Strandkantens skarpe, nøgne Klipper. Paa høire Side et Bord, bedækket med Foliianter, Pergamentruller, Skrivertøi ɔc. Ved Bordet sidde Bisp **Roë** og **Sverre** ifærd med at studere. Bispen er netop falden i Søvn over sin Bog.

Sverre.

Nu sover han igjen, den gode Gamle.
Saa — bort med Breviaret, med Legenden —
De kunne hvile med den fromme Bisp.
Her har jeg dig, du strengt forbudne Frugt,
Du gamle Helteſaga fra mit Norge
Med alle dine stolte Billeder,
Som Villien brændte for, fra den blev til.

Du kan dog tjene til en Nat at lædske
Min hede Daadtørst med en usel Drøm!
(Han læser; pludselig udbryder han høit)
Saa! ret saa! ind paa ham — kast Skjoldet over!
Nu gjælder det. Ha! flygter Konning Olaf?

Bispen (farer op af Søvne).

Hvad er paafærde? Sverre, er det Dig?
Hvi skriger Du? — hvad læser Du i der? —
Nu styrk mig alle Helgne! Ja — en Saga!
En virkelig, livagtig Kongesaga!
Bort, bort Vanartige! bort Apostat!
Er det at granske i de hellige Bøger,
Nedgrave sig i **jus canonicum**? —
Og Sligt til mig i vor Studeretime!

Sverre.

I tog Jer selv en Fritid, Herre Bisp,
Saa gjorde ogsaa jeg, men paa m i n Maade.

Bispen.

Bespotter Du din Mester? jeg en Fritid!
I dyb Betragtning sad jeg just nedsjunken,
Sankt Sunnive mildt lagde sine Fingre
Paa mine gamle Øine, og borttog
Mit Blik fra Jorden for en føie Stund.

Men Du, Novicen, Du, den unge Præst,
Hvis Hoved venter paa Indvielsen,
Som Tanken efter Daad — Du Sverre, stjæler
Den dyre Tid fra Kirken og St. Olaf
Og drikker i Dig denne Verdens Gift.
Har jeg ei strengt forbudet dig at hænge
I disse blodige, profane Skrifter?

Sverre.

Jo vist, min Fader. Men der er en Herre,
En anden Herre, meget mere streng —
Ham maa jeg lyde, vil jeg eller ikke.

Biſpen.

Og hvem er det?

Sverre.

Han haver intet Navn.
Herinde boer han, her, hvor Livet banker;
Med dette voxte han fra Barndom op.
Alt fra jeg kunde sandse, har han drevet
Mit Blod med Ildkraft gjennem alle Aarer,
Har lært min Haand at knytte sig om Sværdet,
Min Tanke til at væve sig en Tavle
Af Kampens Hæder og af Elskovs Lyst. —
Den indre Herre kan jeg ei bevinge.

Biſpen.

Det giver ſig med Tiden, unge Karl,
Det giver ſig med Tiden. Ungdom tænker
At den ſkal altid vore lige varm.
Men Alder kommer med en anden Mening.
Tonſuren ſnart ſkal kjøle om din Isse
Og Messekaaben ſkjule Brystets Kamp.
En Præſt maa kunne dræbe ſine Lyster —
Det er kun Andres han ſkal leve af.
Skjøndt Du er vild, Du mangler dog ei Nemme —
Du har dog viist at Du kan lære Noget.

Sverre.

At lære! — hvad har jeg da lært, min Fader?
At lægge nogle usle Skriftegn ſammen,
At læſe lange Bønner paa Latin —
Et Tungemaal, ſom Ingen bruger længer —
At ſynge Messer, gaae med Kattetrin,
At lude Hovedet, ſlaae ſtore Kors,
At være falſk og ſledsk mod Gud og Mand —
See, det er Summen af de døde Bøger.
Nei, Livet ſelv, det karske, ſunde Liv,
Kan ene tage os med Fynd i Lære
Og give Haanden Sit, og Hjertet Sit.
Giv mig et Sværd, en Hjelm, et fuldgodt Navn,

Og sæt mig midt ind i de norske Feider —
Det er den Lærdom, som min Hu staaer til.

Biſpen.

Ugudelige, hvilken farlig Tale!
Du duer lidet til at være Præſt.

Sverre.

Det troer jeg selv. Men hvorfor i al Verden
Har man da sat mig til det mod min Villie?
Et lidet Barn tog man mig bort fra Landet,
Fra Norge, denne Val for ægte Kjæmper,
Og satte mig paa denne øde Ø
Blant Faar og Maager, til at være Præſt!

(Han springer op, og skrider heftigt frem og tilbage i Stuen)

Men nu er Drengen voxet fra sin Tugt.
Ja, ved St. Olaf! nu er Timen kommen.
Min Arm er stærk, min Tanke flyver høit —
Der slaaer en mægtig Villie i mit Bryst.
Hvo driſter sig at holde mig tilbage?
Jeg finder vel en Snekke. Over Havet
Jeg farer til mit Norge.

Biſpen.

Sverre! Sverre!

Sverre (tager hans Hænder).

Tilgiv mig Gamle! Du har ingen Skyld.
Du meente mig det godt. Du vilde give
Mig hvad Du selv anſaae for bedſt i Livet:
Din Lærdom og dit ſkumle Præſteſkab.
Jeg kan ei bruge det, forſtaaer det ei.
Saa lad da Falken flyve, Herre Biſp,
Før at den bryder ſine Vinger ſønder
Ved alt for haardt at ſprælle imod Nættet.

Biſpen.

Den kloge Falkeneer har ſine Fugle
Smukt paa ſin Arm, og lærer dem at lyde
Og hente Byttet efter viſſe Regler.
Thi flyve de i Vildſkab bort alene —
Da ſpørger Ingen meer til deres Navn. —
Glem ikke Sverre, Du er Bondeſøn.
Hvad vil Du, og hvad kan Du for Dig ſelv?
Kun Kirkens Arm kan hæve Dig af Støvet.
See kun paa mig: Jeg var en Bondeſøn.

Sverre.

Et lyſteligt Exempel, ved mit Liv!
Men, ſiig mig Biſp, er der da intet Haab,
Som jeg kan hænge mine Drømme paa?
Er det ſaa afgjort da, ſaa ganſke viſt
At Unas, Eders Broder, var min Fader?

Biſpen.

Skal jeg gjentage Dig den gamle Lectie?
Tit har Du hørt den, aldrig troet den.
Det var den Tid, da Harald Gilles Sønner
Med ſyndigt Broderhad ſtred mod hinanden.
Din Fader Unas var da nylig gift
Med Gunhild, begge kun af ringe Herkomſt.
De boede i Bergen. Du blev født.
Da hændte det ſig at Kong Sigurd Mund
Blev ſlagen af ſin Broder Konning Inge.
Din Fader havde været Sigurds Mand,
Han frygted' da med Rette for ſit Liv,
Saamegetmere, ſom din Moders Skjønhed
Blev efterſtræbt af Inges unge Hirdmænd.
See, deraf kom det ſig at Unas flygted'
Fra Norge med ſin Huſtru og ſit Barn,
Hid til den ſtille, halvforglemte Færøe,
Hvor jeg, hans Broder, alt den Tid var Biſp.
Jeg tog Dig til mig, jeg opfoſtred' Dig,
Jeg ſatte Dig til Bogen, vilde danne
Dig til min Eftermand paa Biſpeſtolen,
Du, ſom vel ellers havde vogtet Faar
Omkring din Faders uſelige Hytte.
Nu lønner Du mig godt, Du ſtolte Svend!

Sverre (nedslagen).

Det er dog underligt, hvor tvende Magter
Har deelt mit arme Liv imellem sig.
Den ene gav mig Mod og vilde Tanker,
Tørst efter Hæder, Kraft at vinde Riger —
Den anden satte mig et Stempel paa
Af Fattigdom og ussel Dunkelhed,
En Arv fra lave, ubekjendte Fædre.
Og dette netop nu, da Hvermand kan
Sig trænge op til Høisædet i Norge,
Naar blot han haver sig et ædelt Navn,
En kronet Hjelm og tvende stærke Hænder.
Du talte om min Moders Skjønhed, Gamle;
Hvi kjøbte hun mig da ei Kongenavn,
Som Thora for Kong Hakon Herdebred?
Dog, det er Daarskab meer at gruble over
Hvad ei kan ændres eller bødes paa.
Du har mig atter i din Magt, Biskop Roë.

Biskopen.

Gud hjælpe mig for Magt! Du sværmer om
Paa Øerne med Slagsmaal og med Kvinder,
Og lader Bogen ligge støvet hjemme.

Sverre.

Nu gaaer Du udenfor din Kreds, min Fader.

Hvad jeg har givet i din Magt, det er
At binde mig til dette usle Land
Og gjøre mig ved Leilighed til Præst.
Nu godt. Men heller ikke længer. Resten
Er i min egen Haand. Det ringe Liv,
Som nogne Der kunne byde mig
Af Storm, af Fare paa en Fuglejagt —
Det vil jeg tømme til den sidste Bund.
Og naar jeg hænger paa det bratte Fjeld
Og speider efter Ederfugl og Maager,
Mens Havet bruser dybt ned under mig
Og sprøiter Skummet om min hede Pande —
Da tænker jeg mig som en Norges Drot
Paa Valen høit, hvor Sværdehavet bølger
Og tusind Skjalde synge til min Priis!

Biſpen.

Ja Drømme! blev det endda kun ved Drømme;
Men der er nylig kommet Klage paa Dig
Fra Brynjolf, Søn af Kongens Sendemand, —
Han siger du har dræbt en af hans Svende
Og lumsk fralokket ham en Kvindes Gunst.

Sverre.

Hvor vil I lege med sligt Børneværk?

Til vore Bøger Herre, Tiden gaaer
Og vi har endnu ikke læst vort Pensum.

Biſpen.

Du er da bleven flittig i en Haſt —
Sligt læres af en ond Samvittighed.
Man vil ha'e ſeet Dig alt mangen Kvel,
At ſnige dig ind i en Kvindes Huus —
Den nørſke Pige Hildur er det, troer jeg,
Som boer ved Stranden, ikke langt herfra.
Nu ſkal Du ſkrifte for mig, hører Du?

Sverre.

Det er da ikke værdt at dølge heller.
Jeg kom en Dag i Strid med Brynjolf, Noget
Som ofte hænder, thi han er en fuul
Ildgjerningsmand, og nidkjær paa ſin Magt.
Han ſatte en af ſine Svende paa mig,
At drille mig fordi jeg er en Bonde
Og præſteklædt. Sligt kunde jeg ei taale.
Thi ſlog jeg Svenden.

Biſpen (forfærdet).

Dræbte ham?

Sverre.

Javiſt.

Nu var de alle over mig, som Hunde.
Vel Snese Kobler om en enkelt Mand.
Jeg maatte flye. De fulgte mig paa Sporet,
Jeg følte deres Aande i min Nakke
Og deres Fingre om mit Kjortelflig.
Omsider blev jeg træt, og skulde segne —
Da naaed' jeg en eensom liden Gaard.
Jeg styrted' ind, en Kvinde stod i Stuen.
Jeg gjorde Tegn. Hun skjulte mig i Ovnen
Og lagde Ild og Brændsel udenfor.
Da nu de Andre kom og søgte mig,
Var jeg forsvunden, og den kjække Pige
Loe dem kun ud og lagde Veed til Ilden.
Men siden ledte jeg den Kvinde op
Og takked' hende for den kloge Redning.
See, dette er det hele Eventyr.

Biskopen.

Da synes mig at det er meer end nok.
Det er paa høie Tider, kan jeg mærke
At Du bli'er lukket ud fra denne Verden.
I Morgen er det just St. Olafs Dag —
En hellig og en høist beleilig Stund.
Da vil jeg vie Dig til Præst, min Sverre!
Du er nu fuldlært, og har Aar dertil.

Tak da nu Gud for denne store Naade,
Og hold i Nat en from Vigilie.
Tys! Stille! Vesperklokken ringer alt —
De fromme Brødre vente mig i Choret.
Giv mig min Stav, den staaer i Krogen der.
Saa! saa — nu gaaer det nok. Jeg bliver gammel,
Kan neppe styre mine egne Been
End sige slig en vild, ubændig Fole.
Farvel da, Sverre Præst! tænk paa imorgen!

(han gaaer ud tilhøire.)

Anden Scene.

Sverre (alene).

I Morgen! saa! imorgen — har Du da
Saa vist forpagtet denne Morgen, Klerk?
Hvad er »i Morgen«? — kun en ufødt Lyd,
Et Rum, som ei har Skabning eller Farve
Og drømmer ukjendt i det store Dyb.
Og dette Intet, skal det blive Noget?
Boer deri skjult den hemmelige Magt,
Som lægger Drabshaand paa mit bedste Haab?
Nu ere disse Arme, stærke, frie,
Og disse Lokker er' min Ungdoms Mærke;

Skal nogle usle Øieblikke skalde
Mit Hoved med den skjændige Tonsur
Og fængsle Ærmen i den vide Kutte,
Som Livets Drifter bag en Klostermuur?
Der reiser sig en Stemme i mit Indre
Med tusind Nei mod denne Morgens Ja.
Jeg kan ei vide eller ret forstaae
Hvoraf det kommer, men jeg troer forvist
At der vil stige op en Frelsens Aand
Imellem denne Stund, og hiint »Imorgen«.

Hvor kan dog Hildur blive af idag?
Hun pleier dog paa denne Tid hver Kvel,
Gaae herforbi op til min Moders Gaard
Og give mig en Hilsen underveis. —
Just nu jeg trænger til et kjærligt Ord.

(Hildur lader sig tilsyne blandt Klipperne i Baggrunden. Hun løber hurtigt, standser og seer sig tilbage, og hendes Miner udtrykke Skræk og Vrede).

Sverre.

Guds Blod! hvad feiler hende? Hildur! Hildur!

(Han iler hende imøde, og fører hende halv afmægtig ind).

Tredie Scene.

Sverre. Hildur.

Hildur.

O! er han borte? Sverre, er det Dig?

Sverre.

Kom til Dig selv. Bleg er Du, Døden liig,
Og Frygten sidder i dit vilde Blik
Og tørster efter Rednings søde Drik.
Hvad er der hændet, Hildur, svar mig Kjære!

Hildur.

Nu er det over. Lad min Arm kun være!
Vi er' endnu ei kommet fuldt saa vidt.
Jeg er et vorent Barn, blier ræd for lidt.
Det var kun Brynjolf, som forfulgte mig.
Det burde jeg jo være vant til, naar
Han er min faste Skygge, hvor jeg gaaer.
De lange Nætter ligger han paa Luur
Og sukker udenfor min Kammermuur.
Tør jeg gaae ud, da fa'r han mig imøde
Og truer mig, og ængster mig tildøde.

Han stiger op af Jorden ved min Side,
Som et Gespenst. Og dette maae jeg lide
Alt siden —

Sverre.

Siden Hildur? — tal kun ud!
Jeg veed hvad Du vil sige. Alt fra den Tid
Du skjulte mig for Brynjolf og hans Svende —
Da saae han Dig, min unge deilige Brud,
Og han og jeg maa nu din Seidkunst kjende.
En af os to maa vige. Men ved Gud!
Jeg lader mig saa let ei støde ned.
Frygt ikke meer — jeg skal forsvare Dig
Og tvinge ham at lade Dig med Fred.

Hildur.

Du vil forsvare mig, Du stakkels Præst?
Beed ud din Rosenkrands, det kan Du bedst.
En Kvindes Gunst og Kampens ædle Gave
Ei vindes ved at synge og at stave.

Sverre.

Du ogsaa Hildur? Har den bittre Spot
Lagt sine Rynker alt om *dine* Læber?
Har Du alt lært den lumske Gift, som dræber
Hver kjærlig Tanke, naar den nævnes blot?

Saa gaa til Brynjolf, giv Dig i hans Vold.
Han har et bedre Navn, og Sværd og Skjold
Og Magt paa Den. Glem den usle Sverre!
Han eier kun en nøgen, ærlig Haand.
Farvel, stolt Hildur!

Hildur.

Nu, hvi gaaer Du ei? —
O skam Dig Sverre, taaler Du ei Spog?
Maa jeg da gaa den lige, plumpe Vei,
Hvor Kvinden burde sige: Vent, og søg!
Vil Du at jeg skal dræbe Pigens Blyhed
Og reent ud tilstaae hvad Du er for mig?
At dine Øine, dine fagre Ord
Har vundet dette taabelige Sind,
At Ingen paa den hele, vide Jord
Jeg elsker uden Dig, thi jeg er blind.
At Brynjolfs Rigdom, selv Kong Magni Krone
Jeg kaster bort for Sverres nøgne Haand!

Sverre.

O Hildur! var det din, den bløde Tone
Som dryppede' nu lig Balsom i min Aand?
Siig, kan jeg troe det, at Du elsker mig,
Du mig, den ringe, uberømte Svend?
Saa bort med alle Sorger for for min Fødsel,

Og alle Drømme om en uvis Fremtid!
Her har jeg, her i disse mine Arme
Det sikkre Guld, den bedste Hæderskrands!

Hildur.

Det mener Du ei ærligt, falske Mand!
Lyv ei paa Elskov, den kan hævne sig!
Der staaer et Mærke skrevet i din Pande
Af blodig Lyst, og af den vilde Magt,
Som hæver sig op over Valens Liig.
See, disse Tanker ere dine sande!
Din stakkels Elskov er en Skygge kun,
Som du kan hvile i til Middagsblund,
Et Legetøi, som du kan kjæle for
Og dræbe Tiden med i Fredens Stund.

Sverre.

Lad Elskov bære kun hvad Navn den vil —
Den er det Ene, som den er det Andet.

Hildur (eftertænksom).

Man har fortalt mig, at en Skjald alene
Kan ret forstaae hvordan en Kvinde elsker:
Hans hele Sjæl er opfyldt af sit Digt,
Og skaber sig en Verden af dets Farver.
Han veed, at det er tomt, en Tanke kun,

En skjøn Indbildning af hans egen Hjerne —
Som flyder hen i Luft, naar den skal fattes
Ind i en anden, mere varig Ramme.
Og dog han hænger alt sit Liv derpaa,
Og stræber selv at sætte det i Værk.
Jeg veed vel, Sverre, at jeg ligner ham.
Jeg veed, din Kjærlighed er kun en Drøm,
Et Spil af Øieblikket, som forsvinder
Naar Du, hvad tidlig eller seent maa skee,
Faaer see din rette Elskte: Kamp og Hæder.
Og dog er jeg saa daarlig, at jeg ønsker
Dig bort fra denne stille, dunkle Dø
Til Livets Valplads. Jeg kan ikke nægte,
Jeg saae Dig gjerne i en anden Dragt.

Sverre.

Det Ønske kan Du let faae opfyldt, Hildur.
Ja, vil Du troe, jeg var barnagtig nok
Til lønligt at forskaffe mig et Harnisk,
En Vaabenkjortel og et Sværd, et Skjold.
Naar jeg da er alene, væbner jeg mig,
Og prøver Sværdets Egg paa Bjælkevæggen.

Hildur.

Ak Sverre! vi er' begge nogle Børn.
Her staae vi nu, og tale hen i Veiret —

Du trætter med Biſp Roë, jeg med Brynjolf —
Saa gaaer den ene Dag, saa gaaer den anden –
Hvad ſkal der blive af os da tilſidſt?

Sverre (tier).

Hildur.

Saa taus? hvad tænker nu din Viisdom paa?

Sverre (tager hendes Haand).

Siig mig, min Hildur, kan Du huſke Norge?

Hildur.

Hvor kan Du ſporge! troer Du da, en Stakkel
Som ſidder eenſom paa et nøgent Skjær,
Saa ſnart kan glemme bort ſin Foſterbygd,
Hvor Marken grønnes og hvor Skoven kjoler?
Ja, jeg er ſtolt deraf, mit Hjem er Norge!

Sverre.

Ei ſandt, et herligt og et ædelt Land?

Hildur.

Saa herligt Sverre, ſom det Folks Bedrifter.
Du, ſom er foſtret op paa denne Ø
Og kun har ſeet Mos og Lyng og Stene,
Kan ikke tænke Dig hvad Norge er.
En Fjord med trange Kyſter, ſtille Vande,

En saftgrøn Dal, en Skov opover Aasen,
Som bølger dunkelt lilig et mægtigt Hav —
Alt dette er kun tomme Ord for Dig.
Jeg husker endnu, hvor jeg græd den Aften,
Jeg seiled' bort fra Oslo, hvor vi boede.
Min Fader var just død. Jeg havde ei
En Slægtning meer tilbage i mit Hjem,
Og maatte drage hidhen til min Faster.
Der stod jeg da i Skibets Stavn, og lod
De sidste Afskedsblik gaae over Landet,
Og græd fordi det var saa smukt. Jeg Daare,
Jeg ante ei at Skibet gik til Lykken.

Sverre.

Til hvilken Lykke?

Hildur.

Det faaer Du ei vide,
Du er da stolt nok endda, kan jeg troe.
Men, skjøndt mit Norge vel er godt at see til,
Er Folket nu heelt grumt og blodigt der.
Fra alle Kanter komme Kongesønner,
Som kjæmpe vildt om Kronens gyldne Priis —
Og Bonden holder med den Stærkeste.
Søn gaaer mod Fader, Broder imod Broder,

Og Tvedragt sidder paa det største Fjeld
Og kaster Brande i de stille Dale.

Sverre.

Saa er det netop jeg vil have det.
Giv mig et Hjul at gribe i, en Aare
At kløve Strømmen med i denne Trængsel —
Og jeg skal stige høit og snart i Norge.
Har Du vel Lyst at følge mig derhen?

Hildur.

Til Norge? og hvad vil Du blive der?
Kanskee en Hirdmand hos Kong Magnus.

Sverre.

Nei,
Jeg kan ei tjene, heller vil jeg døe.
Men der er spaaet mig en bedre Skjæbne:
En Drøm har viist mig, hvad jeg stunder til.

Hildur.

En Drøm! — og fæster Du din Lid til Drømme?

Sverre.

Den Røst, som taler i en livlig Drøm,
Gaaer ikke fra en jordisk, svigfuld Læbe.
Thi da er Sjælen losnet fra sin Bolt,

Og lytter drisstig til den dunkle Stemme,
Som hvisker fra sin Grund om Fremtids Daad.
Og Norges Konger, hellig Olaf selv,
Har han ei ofte bygget Liv paa Dromme?
Min Drom er ikke ringere end hans.
Det syntes mig en Nat, jeg var i Norge,
Og at jeg blev saa let og stolt om Hjertet
Og lofted' mig i Luften som en Orn,
Hoit, saare hoit opover Gaustafjeld.
Dybt under mig laae hele Landet udstrakt,
Med Viger, Bjerge og med tusind Oer.
Saa tyktes det mig at min Orneham
Fik vældig Storhed af sin indre Magt —
Den naaede med sit Næb til Lindesnæs,
Med Halen nordpaa indtil Finnebo —
Og med de tvende, senestærke Vinger
Bedækkede den hele Landets Bredde. —
Siig mig nu, hvad betyder denne Drom?

Hildur.

Ak, Elskov er en daarlig Dromudlægger!
Den er partisk, seer kun den lyse Side.
Dog tykkes mig at denne Drom er god:
Den tyder klarlig paa et Herredomme.
Kanskee Du bliver Erkebisp.

Sverre.

Hvem? jeg!
Som knapt er god nok til at være Præst!
Nei Hildur, der traf Du ei Drømmens Mening.

Hildur.

Nu vel, saa faaer Du tænke paa den ene.
Jeg har ei længer Tid, din Moder venter.
Jeg maa vel trøste hende, stakkels Kvinde —
Du, hendes Søn, Du kommer der jo aldrig.

Sverre.

Oprigtig talt, jeg lider ei slig Flæben.
Bestandig har hun ynket sig for mig —
Og siden hun kom hjem igjen fra Rom,
Er det nu reent besat. Hun kan ei see mig,
Før strax hun tager paa at sukke dybt,
At græde, kaste Øinene mod Himlen.
Jeg er vel ikke from nok, kan jeg tænke. —
Men gaaer Du nu derop, saa følger jeg,
Thi Brynjolf kan jo endnu —

Hildur.

Lure paa mig?
Vel muligt, men jeg frygter og for Dig,
Thi du kan bruge farligere Vaaben —

Han eier kun en raa og klodset Magt.
Der er ei langt til Gaarden. De Par Skridt
Gaaer jeg alene. Nu farvel, Du Drømmer!

Sverre.

Farvel! — hvorlænge?

Hildur.

Til din Drøm er opfyldt!

(Hildur gaaer ud af den aabne Gang, Sverre tilvenstre. Scenen staaer nogle Øieblikke tom. Pludselig kommer Hildur flygtende ind igjen, forfulgt af Brynjolf).

Fjerde Scene.

Hildur. Brynjolf.

Hildur.

Forvovne! Slip mig!

Brynjolf.

Ikke nu, min Due!
Nu har jeg fanget Dig!

Hildur.

Gaa bort, Du Usling!
Og skam dig for en ærlig Kvindes Vrede.

Brynjolf.

Nei, denne Vrede gjør Dig dobbelt smuk!

(han knæler for hende)

O! hør mig Hildur, hør mig med det Gode!
Mens det er Tid. Her har jeg knælet for Dig,
Har slæbt mig som en Orm i Støvet for Dig
Om Dag, om Nat. Giv mig din Gunst, din Gunst!
See, jeg har gode Gaarde, Magt og Ære.
Guldringe vil jeg lægge om din Hals
Og Fløielsklæder om dit smekkre Liv,
I Høiloftssalen skal Du sidde pyntet
Og hundred Trælle skulle tjene Dig,
Hvis Du vil følge. Hvad kan Sverre byde,
Den fattig Bonde, denne halve Præst?
Kom, følg mig Hildur!

Hildur.

Jeg foragter Dig.

Brynjolf (springer op).

Foragter Du min Bøn, saa prøv min Magt.
Nu skal Du følge, vil Du eller ikke!

Hildur.

Hjelp! Sverre, Sverre!

Brynjolf.

Skrig kun paa din Præst.

(han vil trække afsted med hende).

Femte Scene.

Sverre, (med et draget Sværd). De Forrige.

Sverre.

Ha! Kvindeskjænder, bort!

Brynjolf.

Hvad vil den Bonde?

Kom Hildur, lad os gaae.

Sverre.

Forsvar Dig, Brynjolf!

(De fægte. Hildur synker halv afmægtig paa Knæ. I det samme træder Bisp Nøë ind i fuld Ornat, og stiller sig imellem de Kjæmpende).

Siette Scene.

Bispen.

Lad af! husk paa i Morgen, Sverre Præst!

Sverre.

(lader Sværdet falde, kaster sig paa en Stol foran Bordet, og skjuler sit Ansigt med sine Hænder).

Hildur (iler til ham).

O Sverre, er Du saaret?

Brynjolf.

Ja, af Skjændsel.
Tak skal Du have Bisp, fordi Du lærte
Den lille Gjæk at tænke paa sit Navn.
Det lader til han havde fast forglemt det.

Bispen.

Du har nok ogsaa glemt, hvor Du nu er.
Gaa, frække Karl! fra dette hellige Huus —
Her er ei Stedet for din kaade Idræt.

Brynjolf.

Nu, nu, Herr Bisp, forivres ei saameget.
Jert hellige Huus kan ei besmittes, seer jeg,
Fordi en Præst der lesler med en Kvinde —
Men kommer der en Lægmand — Gud bevares!
Han jages ud fra Kirkens Enemærker.
God Bedring, Sverre Præst! Og Du, skjon Hildur,
Jeg giver Dig en Dags Betænkningstid —
Men foier Du mig da ei med det Gode,

Saa svier jeg din Fasters Hytte af
Og slæber Dig fra Branden til min Gaard!

(han gaaer).

Syvende Scene.

De Forrige uden Brynjolf.

Bispen.

Du hellige Guds Moder, hvilke Scener!
Hvad gjør jeg nu, jeg gamle, svage Mand?

(til Hildur)

Saa det er Dig, du skjønne, sledske Slange,
Som sniger Dig i Paradiset ind
Og bringer denne Skjændsel paa mit Hoved?
Bort Dalila — nu er din Magt forbi.

Hildur.

Ha Sverre, Sverre, kan du taale dette?

(hun faaer Die paa Gunhild, som kommer ind fra Baggrunden, fulgt af to Terner).

Der er din Moder! Hjælp mig, gode Frue!

Ottende Scene.

Gunhild. De Forrige.

Gunhild.

Hvad er der skeet her? Jeg mødte Brynjolf
Paa Veien hid, hans Sværd var ud af Skeden,
Hans Ansigt flammede af Raseri —
Har han og Sverre —

Biskopen.

Prøvet Kræfter blot!
Fra Alteret selv, fra hellig Olafs Alter,
Hvor just jeg stod og læste Aftenmessen,
Bortkaldtes jeg ved Kvindeskrig og Sværdklang.
Nu faaer Du tage selv din Søn igjen,
Jeg kan ei længer holde ham i Tømme.

Hildur.

O, døm ei Eders Søn, han er uskyldig.
Brynjolf forfulgte mig, jeg flygted' hid,
Og paa mit Raab om Hjelp kom Sverre til.

Gunhild.

Lad Sverre tale selv. Hvad var det, Søn?
Saa tal dog, sid ei som et grættent Barn.

Sverre (uden at see op).

Et Barn? — saa vil I have mig.

Gunhild.

Min Søn,

Har Du da ei et Ord, et venligt Blik
At kosste paa din Moder?

Sverre (som før).

Jeg er Træl,

En Træl tør ikke losste op sit Blik.

Gunhild

(gaaer hurtigt hen til ham, lægger sin Haand paa hans Skulder, og siger med høi Røst:)

Staa op og hils mig, Sverre Kongeson!

Sverre (springer hurtigt op).

Ha! hvilket Ord!

De Øvrige (med Forbauselse.)

En Kongeson!

Sverre

(griber sin Moders Haand).

Gjentag det,

Men, ved den høieste Gud, bedrag mig ikke —

Sligt Ord af din Mund har en Verdens Vægt!
Siig det igjen!

Gunhild.

Du er en Konges Søn.

Sverre.

Hildur, min Drom! (til Gunhild)
og hvem, hvem var min Fader?

Gunhild.

Kong Sigurd Haraldsøn af Norge var det.

Sverre (paa Knæ for Gunhild).

Priis være Dig for Alt, du gjæve Kvinde!
Nu har Du givet mig et Liv paany.
(staaer op).
Min gode Fader, vær ei længer vred —
Nu er din Præst forglemt. — Og Du, min Hildur,
Mit nye Navn er ogsaa Dit.

Hildur (bedrøvet).

Ak, Sverre!

Biſpen.

Jeg kan ei komme mig af min Forundring.
En Søn af Sigurd Mund! O! Søster, har Du

Da skuffet mig i disse mange Aar?
Og naar Du vidste Sverres Byrd, hvi satte
Du ham da hid, at blive gjort til Præst?
Det er umuligt. Selv jeg saae det jo
At Du blev viet til min Broder Unas.

Sverre.

Kommer Du atter Bisp, med dine Tvivl?
Vil Du med denne aldersmatte Haand,
Som snart skal visne bort i Graven, drage
Et dunkelt Forhæng for en Konges Liv?
Det skal ei lykkes Dig. Svar ham, min Moder.
Jeg veed Du talte sandt. Jeg følte det,
Alt fra jeg kunde tænke paa mig selv.

Gunhild.

Ja Noë, hvad jeg talte nu er Sandhed —
Hvad før jeg sagde var et fromt Bedrag.
Jeg vilde skjule for mig selv og Verden
Min Ungdoms Svaghed — nu jeg kan ei meer.
Den hemmelige Last af Sverres Herkomst
Har tynget altid paa mit Bryst i Eenrum,
Og manet mig, at give op til Dagen
Hvad Natten gjemte i sin dunkle Krog.
Dog krymper dette gamle Sind sig endnu
For heelt at lægge blot den fine Væv,

Af Ungdoms Elskov og en Konges Løfter.
Det hører ei hertil. Nok, Sigurd Mund
Var Manden, som jeg elskte, ingen anden.
Før Sverre fødtes blev Kong Sigurd dræbt,
I Bergen af sin Broder. Jeg stod ene
Og Sorg og Skjændsel var min Arvelod.
Kong Sigurds Venner bleve efterstræbte,
Selv det ufødte Foster var ei sikkert.
Da kom din Broder Unas. Han var ærlig
Og ligefrem. Han tilbød mig sin Haand.
Jeg saae ei anden Frelse. Jeg slog til,
Og skjulte Kongens Æt med Bondens Navn.
Og sidenefter syntes det mig bedst
At offre Syndens Pant til Herrens Kirke.
Jeg satte ham i Lære her hos Dig,
Og dysted' saa min indre Tvivl i Dvale.
Men, da nu Drengen voxte op, og jeg
Saae Kongens Billed i de unge Træk,
Saae, hvor den arvede, den stolte Hals,
Fast kjæmpede tilblods sig under Aaget —
Da kunde jeg ei længer bære det.
Med Dag, med Time tog min Angest til,
Ret som jeg skulde føde ham paany.
Jeg foretog en Pilgrimsfart til Rom.
Den hellige Fader skulde selv borttage

Den Tvivl, som gnaved' om min Hjerterod.
Ja, Sverre! jeg har vandret Land for Land,
Igjennem underlige, nye Egne,
Hvor Ingen kjendte eller blot forstod mig —
Har døiet Ondt og Godt, og Alt for Din Skyld.
Hvert Skridt, som mine gamle, trætte Fødder
Tog paa den lange Vei, var kun for Dig;
Ved hvert et Helgenbilled, hvert et Kors
Nedknælte jeg og bad til Gud for Dig —
Mens Du sad hjemme og forbanded' mig,
Fordi Du kaldtes Bonde!

Sverre.

Moder! Moder!

Gunhild.

Da jeg nu langt om længe kom til Rom,
Den hellige Stad, hvor Verdens Herre sidder,
Opsøgte jeg en from og hellig Mand,
Og skriftede for ham min skjulte Synd.
Han bragte min Historie for Paven,
Og mærk: jeg kaldtes op til Vatikanet.
Igjennem lange, kirkehøie Sale,
Udsmykkede med fabelagtig Pragt,
Ledtes jeg frem til Pavens gyldne Throne,
Hvor høit han sad i al sin Herlighed.

Jeg knælte ned og kyssed' paa hans Fod,
Og voved' knapt at aande af Forventning.
Da faldt hans milde Røst dybt i min Sjæl:
»Det ægte Guld bor ikke graves ned.
Hvad Herren vilde hæve med sin Haand,
Skal Menneskét ei nægte eller dølge.«
Saa gav han mig sin Aflad. Al Vanære
Han borttog fra din Fødsel, saa den er
Fuldgyldig nu til Faders Arv og Krav.
Nu har jeg sagt Dig Alt. Brug nu din Kundskab
Som bedst Du skjønner.

Sverre.

Her er intet Valg.
I Norge venter mig min Faders Arv —
Den skal jeg hæve, eller gaae til Grunde.
Hver Time, som jeg spilder her paa Øen,
Er stjaalet fra min Fremtid.

Biſpen.

Unge Daare!
Troer Du at have vundet Norges Rige,
Fordi Du fandt et Navn, tomt som dit Hoved?
Husk paa, min Søn, at Magnus Erlingsøn
Nu raader over Norge, strengt og ene.
Hver dristig Svend, som hidtil voved' paa

At kaste Lod med ham om Kronens Guld,
Strax maatte lade Livet for sin Daarskab.
Kong Magnus er og elsket af sit Folk,
De Mægtigste i Landet er' hans Venner.
Hans Fader, Erling Jarl, den Skakke kaldet,
Staaer ved hans Side, en blodtørstig Goupe,
Som kaster sig fra Træet paa sit Rov,
Og suger ud den sidste Draabe Blod.
Did vil Du da, med disse vil Du lege
Det gamle Spil om Liv og Død igjen —
Du, knapt en Mand endnu, og uerfaren,
Fast uden Penge, uden Venner, ene
Mod Norges Konge og hans hele Magt!
En klogtig Plan!

Sverre.

Hvad Plan? jeg har ei Plan.
Mit indre Væsen driver mig dertil,
Som Elven til sit Fossefald, som Natten
Til aarle Morgengry. Hvad veed Du Gamle,
Om hvilken Kraft der lever i en ung
Og livsglad Villie? Jeg er ene, ja;
Just derfor er jeg stolt. Som mine Ætmænd,
Som Olaf Trygvesøn og Harald Gille,
Vil jeg kun stole paa min egen Arm.
Min egen Klogt skal hjælpe mig igjennem,

Saa sparer jeg en Skok betalte Munde,
Og slipper for at laane Andres Dragt.
Meer vil jeg ikke spilde Tid med Ord —
Herefter skal min Gjerning være Talsmand.
Ja Bisp, jeg gaaer til Norge!

Bispen.

Gunhild, Gunhild!
Her har Du kastet ind en Brand i Landet,
Som snart vil gribe om sig og fortære
Sig selv med Bondens Liv og Eiendom!

Gunhild.

Hvad jeg har gjort, staaer ikke til at ændre,
Ei heller kan jeg angre det. Thi Sverre
Er rette Arving til sit Fædrerige:
Han stammer Mand af Mand fra Harald Gille —
Kong Magnus er kun paa sin Moders Side
Af Kongeæt. Saa drag da hen, min Søn —
Og om Du stiger paa din Faders Sæde,
Hvad heller fældes i den ædle Kamp,
Skal min Velsignelse ledsage Dig.
Gaa først til Birger Brose Jarl i Sverrig,
Han har din Faster, og er riig og mægtig —
Kanskee han hjælper Dig. Og Sverre, see —
Saa reent tomhændet skal Du ikke gaae:

Jeg eier nogle faae Klenodier,
En ringe Levning fra de bedre Dage.

(hun stryger en Guldring af sin Arm).

Tag denne gode Ring, den var din Faders,
Og viis den som et Jærtegn for Cæcilia,
Din Søster, som er gift i Værmeland
Med Folkvid Lagmand. Husker Du, Bisp Roë,
Det lille Skrin, jeg gav Dig i Forvaring?
Deri er gjemt Kong Sigurds gyldne Hjelm
Og nogle Prydelser og gamle Mynter.
Hvor har Du det?

Bispen.

I mit Lonkammer, Gunhild.
Du sagde det var hellige Reliqvier —
O! mindst jeg ante sligt et syndigt Brug!

Gunhild.

Før os derind da.

Sverre.

(idet han gaaer, til Hildur, som under Slutningen af denne Scene har udtrykt stor Bevægelse)

Hildur, vent mig her.

(Gunhild, Sverre og Bispen gaae ind tilhøire. De to Munke og Ternerne ile ud i Baggrunden med synlige Tegn paa Forundring).

Niende Scene.

Hildur, (alene, sætter sig i en Stol og støtter tankefuld Hovedet i Haanden).

»En Kongeson, bestemt til Magt og Glands,
Snart glemmer Pigen, som han før var huld;
Og Elskovs simple, dunkelgrønne Krands,
Han bytter gjerne om for Kronens Guld.» —
Saa hørte jeg saa tidt i gammel Sang —
Nu skal jeg selv da prøve det engang.

Naar Sverre før fortalte mig sin Drøm
Om Fremtids Hæder og sit kvalte Mod,
Da ønskte jeg at styre Skjæbnens Strøm,
Og lede den tilbage til hans Fod.
Nu, da han blev hvad Ingen kunde troe —
Jeg ønsker ham igjen den dunkle Ro.

Det er forbi. Jeg veed det er forbi.
Den kjække Svømmer paa den vilde Sø,
Maa være let og stærk, maa være fri,
Kan ikke slæbe paa en kjælen Moe. —

Lad ham da styre som en rigtig Lods! —
Jeg sidder hjemme, græder mig tilblods.
(heftig)
Men han skal ikke see det — aldrig. O!
Han skal ei vide hvad det koster mig.
Jeg er ham jævngod. Jeg har Kvindens Tro,
I Verden findes ingen Skat saa riig.
Og skjønner han ei paa den, gaaer han koldt —
Nu vel — saa lad ham — jeg er ogsaa stolt!

Tiende Scene.

Sverre (kommer ind bevæbnet og med en gylden Hjelm).

Hildur.

Sverre.

Her er jeg Hildur, i min rette Dragt.
Hvad synes Du?

Hildur (paa Knæ).

Hil være Dig, min Konge!
Den første Hyldest vil jeg bringe Dig.
Og naar da engang hele Landet raaber
Dig ud til Konge under Vaabengny —
Tænk da paa denne Stund. Husk paa, den Første
Dig hylded' var din Ungdoms Kjærlighed!

Sverre (reiser hende op).

Et heldigt Varsel skal det blive mig.
Men Glemsel, Hildur? Føler Du da ei,
At kommer den engang, den stolte Time,
Og skal jeg stige paa min Faders Stol —
Da vil Du staae paa Thinget ved min Haand,
Som Norges Dronning.

Hildur.

Dronning! jeg? Nu vel!
Kun Skade, jeg har ei den rette Høide.
Man vilde lee mig ud og raabe til mig:
Hvad vil hun her, den usle Bondekvind?
Du smiler, Sverre? — Ak, jeg kan ei spøge!
Den bittre Alvor sidder i mit Smiil.
Nu er der sat en Kloft imellem os.
Farvel, Kong Sverre!

Sverre.

Jesus! hvad er dette?
Ha, skal det være Spog?

Hildur.

Spog har jeg glemt.
Fra nu af er mit Liv til Sorg hjemfaldet.
Dog, der behøves ikke mange Ord.

Ak, Du forstaaer mig vel. For var vi Børn
Og drømte os ind i en indbildt Himmel.
Nu er den strenge Virkelighed kommen —
Dig kalder den til Vinding, mig til Tab.
Du gaaer til Norrig for at vinde Riget —
Dit Liv er skiftet om, Din Fortid glemt.
Jeg vil ei staae i Veien for Din Lykke.
Farvel endnu engang!

Sverre.

Troløse Kvinde,
Har Du ei svoret at Du elskte mig?

Hildur.

Det har jeg Sverre, derfor gaaer jeg just.

Sverre.

O hvilken Kval! jeg er ei skikket til
At tyde Farven af en Kvindes Luner.
Det kan jeg mærke nu. Men Eet jeg veed,
Een Tanke staaer med Ildskrift i min Sjæl:
Jeg kan ei længer leve uden Dig.
Det er besluttet. Du skal følge mig
Til Norge. Hører Du? jeg vil det.

Hildur.

Vil?

Det er et hæsligt Ord paa Elskovs Mund.
Du lærer hastigt Kongesproget, Sverre. —
Vild, stolte! Mand jeg lader mig ei tvinge.

Sverre.

Tilgiv mig da, jeg veed ei hvad jeg siger.
Du bringer mig til Vanvid. Kan Du nænne
Saa at forbittre mig den første Stund
Af denne gyldne, længedromte Morgen?
Selv har Du jo saa ofte hjulpet mig
At bygge op min Fremtids klare Slotte,
Har pyntet dem med Glands og Farvespil.
Og nu, da Alt er blevet levende,
Meer rigt, meer herligt end den bedste Drøm —
Nu vender Du mig Ryggen, kaster bort
Ei blot din egen Lykke, men og min!
Tilstaa det Hildur, det er Kunst, er Daarskab!

Hildur.

Ak, dengang saae jeg kun de fjerne Straaler
Af Morgenroden hvile sig paa Fjeldet —
Nu staaer jeg selv deroppe — der er tomt!

Sverre.

Kun smukke Ord. Og hvis Du elsker mig,
Som Du har sagt, hvad skal der blive af Dig,

Naar jeg er borte? Her paa Øen har Du
Ei nogen Ven at holde Dig til. Brynjolf
Vil da faae Magt at underkue Dig.
Siig mig, hvad gjør Du, naar jeg reiser bort?

Hildur.

Jeg veed det ikke. Gud vil hjælpe mig.

Sverre.

O, Hildur, hvorfor vil Du ei forstaae mig?
Er der da ikke Fiender nok i Verden,
Som fylde Luften op med hadske Ord —
Skal ogsaa vi, som elske dog hinanden,
Forskjertse Livet med unødig Splid?
Kom følg mig — vov at være lykkelig!
Der ligger nu et Kjøbmandsskib ved Øen,
Bestemt til Norge. Dermed reise vi —
Og kommer vi til Norge, sender jeg dig,
Med dette Jærtegn til Cæcilia,
Min Søster. Der faaer Du et andet Hjem,
Et roligt Ly indtil mit Værk er grundet,
Og Kongen kommer for at hente Dig.
Kan Du betænke Dig?

Hildur.

O, frist mig ikke!

Sverre.

Dit Navn er Hildur, mærker Du det, Hildur!
Saa kom da min Valkyrie, og flyv
Foran Din Elsker gjennem Hildurs Leeg,
Til Kamp og Seier!

Hildur.

Sverre, Du har vundet.
Jeg følger Dig, det gaae nu som det vil!

Sverre (omfavner hende).

Til Hæder skal det gaae!

Hildur.

Det er forgjæves.
Jeg kan ei stride mod mit eget Indre!
Tag mod mig da. Jeg har ei Gods og Guld,
Men bringer dig en bedre Fæstensgave
Af evig Troskab og af Kjærlighed.
Her lover jeg, at tjene Dig med Ære,
Saalænge som Du ei forstøder mig.

(pludselig alvorlig og heftig)

Men, Sverre, mærk nu vel paa disse Ord:
Skeer det engang, hvad Gud dog vil forbyde,
At Du blier kold imod mig, glemmer mig,
Lader mig angre dette store Skridt —

Da vender sig min Kjærlighed til Had,
Da vil min Tanke være Hævn, kun Hævn!
Da vil jeg følge Dig fra Sted til Sted
Og martre Dig som en ond Samvittighed!

Sverre.

Vær rolig for, hvad aldrig dog kan hænde —
Med Livet gaaer ei Kjærlighed til Ende.

Ellevte Scene.

De Forrige. Brynjolf.

Brynjolf.

Ha, er det sandt? Ja, ved mit Liv, der staaer han
Alt pyntet deiligt ud. Til Lykke Sverre!
Du er jo bleven Konge i en Hast?

Sverre.

Kanskee Du siger sandt, naar mindst Du vil.

Brynjolf.

Nu, saa Du troer det selv? Et herligt Paafund!
Og kommer ret beleiligt, maa man tilstaae.
Imorgen skulde Karlen blive Præst,

Men vælger heller dog at spille Konge.
Heel rimeligt. Man fordrer dog vel ikke
At ogsaa Andre skulle troe den Fabel?

Sverre.

Gjør som Du vil.

Brynjolf.

Tak, strenge Herre Konge!
Vil Eders Naade ikke tage op
Det Sværd, I glemte ved vort sidste Møde?
Der ligger det, og maner os til Kamp.

Sverre (med Høihed).

For nylig tabte jeg det laante Sværd —
Nu har jeg faaet mig et eget, Brynjolf;
Nu er Du under dette og min Vrede.

Brynjolf.

En viis Beslutning! Kongekaaben kaster
Man gjerne over Feighed, som et Skjul —
Kun Skade den er hullet nogle Steder!

Sverre.

Hvad vil Du længer her? min Tid er knap.

Brynjolf.

I haster vel at komme til Jert Rige?
Nu, vel bekomme Jer den røde Fest,
Hvormed Kong Magnus sikkert vil modtage
Sin kongelige Frænde. Men da I
Er bleven nu saa riig paa Magt og Lykke,
Saa falder der vel nogle Krummer af
For arme Hunde. Hildur, kom min Tøs!
Kom hid til mig — jeg er ei Kongeson!

Sverre.

Tilbage Usling. Hildur er min Brud.
Hun følger mig til Norge.

Brynjolf.

Virkelig?
Nu blier det Alvor, troer jeg. Raser Du
Da Pige, at Du tænker paa at følge
Den gale Eventyrer til hans Død?
Foragt og Skjændsel ville ramme Dig.

Hildur.

Jeg følger ham til Skjændsel eller Ære.
Jeg kan ei blive Din.

Brynjolf.

Saa vis derpaa?

(til Sverre, affides)

Et Ord endnu! Du reiser da til Norge?

Sverre.

Kan hænde.

Brynjolf.

Du er ene, eier Intet.
Hvad Hjælp har Du?

Sverre.

Mit Sværd, min gode Sag.
Dog, det forstaaer Du ei.

Brynjolf.

Men Noget har jeg,
Som hjælper godt at vinde Land og Rige:
To lange Skibe, vel bemandede.
De ere Dine.

Sverre.

Hvad, for Intet?

Brynjolf.

Næsten,
Afstaa mig Hildur, og Du har dem.

Sverre.

Ha!

Hvad maa jeg høre!

Brynjolf.

Nu, var Budet godt?

Sverre.

Fortræffeligt!

(han griber Brynjolf i Brystet, og drager ham med overlegen Kraft hen foran Hildur)

See her, min Hildur, her

Er En, som kjøber Dig for tvende Skibe —

Hvad siger Du?

Hildur.

Den Priis er jeg ei værd.

Sverre (slænger ham fra sig).

Foragtelige Karl, nu kan Du løbe!

(Sverre og Hildur gaae ind til venstre).

Tolvte Scene.

Brynjolf (alene).

Hans Jernhaand knuged' mig — O, Spot og Skjændsel!

Ti tusind Liv for kun en Times Hævn!

Til Norge vil jeg, til Kong Magnus vil jeg,
Berette Alt om denne Stodderprinds!
Med Kongens Folk jeg lægger mig paa Luur,
Og vee Dig, Sverre! naar jeg træffer Dig!
Det Tag, som endnu brænder paa mit Bryst,
Skal engang volde Dig en farlig Dyst!

(Han iler ud).

Anden Act.

Første Scene.

En vild Egn i Værmeland. Løvtræerne ere nøgne og den brune Mark hist og her bedækket med Snee. I Baggrunden en rivende Elv mellem Klipper, hvoraf to danne en smal Kløft over Vandet. **Brynjolf** og nogle **Leiesvende** ligge i Skjul bag et stort Grantræ.

Første Svend.

Hu, hvor det fyger!

Anden Svend.

Blæsten farer kold
Hid over Fjeldene, og stivner Blodet —
Fordømte Udpost!

Første Svend.

Her har vi nu tradsket

I hele Jævndøgn om i Skov og Myr,
Paa Kongejagt.

Anden Svend.

Og ei en Ild engang,
At varme Hjertet op i Livet med!

Første Svend.

(til Brynjolf, som imidlertid har speidet omkring).

Hør Brynjolf, kan I ikke unde os
En Smule Ild for vore frosne Hænder?

Brynjolf.

Ei endnu Børn, ei nu. Det mørkner alt,
Og Sverre kunde see den røde Flamme,
Og mærke Uraad.

Første Svend.

I skal vide, Herre,
Vi vil ei længer slæbes om som Hunde,
I Kuld og Slud, for Eders Lysters Skyld.
Lad Baalet tændes, Hvile falde paa,
Hvis ikke gaae vi til den næste Gaard.
Saa kan I søge Eders Bytte selv.
Det bliver Een mod Een.

Brynjolf.

Forlad mig ikke!
Vild, Sverre eier frygtelige Kræfter,
Vi kan behove al vor Magt mod ham.
Husk paa, hvad Jer er lovet af Kong Magnus,
Han lønner godt, naar Værket lykkes godt.
Vent kun en liden Stund. I Aften faae vi
Vist Sigte paa vor Fange. Man har seet
Ham snige sig omkring i disse Fjelde,
Og han maa ganske sikkert her forbi,
Vil han til Hammer, hvor hans Søster boer.
Der er jo nu hans sidste Tilflugtssted.
Rask mine Gutter, nu er' vi paa Sporet.

Første Svend.

Et ædelt Vildt. Det er ei ærligt, Herre,
At lægge sig paa Luur mod enkelt Mænd.
Og hvad har han da gjort?

Brynjolf.

Det Allerværste:
Forræderi mod Kongen og mod Landet.
Fra Færøerne kom han nys til Norge,
Og gav sig ud for Søn af Sigurd Mund.
Han taler godt for sig. Fra Bygd til Bygd
Drog han, at speide Leiligheden ud,

Fik dog ei stort derfor. De Fleste loe
Og kaldte ham en Nar. Men Nogle vandt han.
Tilsidst, da Intet vilde hjælpe meer,
Gik han til Birger Brose Jarl i Sverrig.
Der drak han Julen ud, men maatte snart
Med Spot og Spee forlade Gildet. Nu
Han flygter gjennem Skove, øde Marker,
Med sønderrevne Klæder, halv forhungret,
Til Sosteren i Værmeland, hvorhen
Han for har sendt sin Frille. Men han skal
Ei hvile ud i hendes Favn. Kong Magnus
Har sendt os hid at kvæle dette Ukrud
I Fødselen.

Anden Svend.

Hvad rager det vel os?
Giv os vor Sold, vor Kost og Varme til —
Saa sporge vi ei om hvem Slaget gjælder.

Første Svend.

Du er et Dyr.

Anden Svend.

Kan gjerne være. Men
Hvor bliver Vildtet af? Jeg fryser djævelskt.

Brynjolf.

Tys! lyder der ei Fodtrin fra det Fjerne?

Første Svend.

Jeg hører ogsaa Noget.

Brynjolf.

Ha, der er han!

(Sverre kommer tilsyne paa Klipperne. Han er indhyllet i en grov Kappe, med en siid Hat paa Hovedet. Som han stiger ned seer han sig forsigtig om).

Brynjolf. (sagte)

Nu gjælder det. Bi, til han kommer ned,
Saa har vi ham i Fælden. Stille, stille!

Anden Scene.

Sverre (kommer langsomt frem).

Hvor er jeg nu? Alt Natten falder paa
Og jeg er træt og hungrig. Sverre, Sverre!
Var dette Enden paa Din Ungdoms Drøm?
Var dette Kronen, som Du vilde vinde?
At jages som en Stimand om i Skoven
Og dele Leie med de vilde Dyr,

At øine Mordere bag hver en Buſk
Og ſkjælve for mit eget Trin i Løvet —
Det har jeg vundet. Jeg er træt deraf!
Nu, lad dem komme, disſe ſkjulte Fiender,
Saa faaer jeg dog en Ende paa min Kval!

Brynjolf.

(med ſine Svende ſtyrter bag paa ham).

Den ſkal Du faae! giv Dig til Fange, Sverre!

Sverre.

Ei paa det førſte Ord.

(han brydes med dem, men bliver overmandet).

Brynjolf.

(gaaer lige ind paa Sverre, ſom holdes af Svendene).

Naa, kjender Du mig?

Sverre.

Ha! Brynjolf!

Brynjolf.

Rigtigt. Kan Du huſke, Sverre,
Vor ſidſte Sammenkomſt paa Færøe? Nu
Er det omſkiftet. Du ſtaaer myg for mig.
Jeg kunde dræbe Dig, dog jeg har Medynk.

Jeg bringer Dig til Magnus, han kan lægge
Et Smykke om Din Hals, dog knapt af Guld,
Og lidt for trangt!

Sverre.

Haan kun den Fangne, Stimand.
Det ligner Dig.

Brynjolf.

Hvor er Din Krone, Sverre?
Det kongelige Skrud? — har Du forglemt det?
Saa maa man pynte Dig.

(til Svendene)

Gaa nogle af Jer
Og hent mig lange Vidiekviste hid,
At vi kan binde ham.

(Svendene gaae, undtagen to, som holde Sverre)

Hid med dit Sværd!

Sverre.

Her, tag det selv.

(Idet Brynjolf bøier sig for at tage Sværdet, kaster Sverre med en pludselig Kraftanstrængelse de to Svende til Jorden, vrister Sværdet fra Brynjolf, hugger ham over Haanden og flygter mod Baggrunden, idet han raaber):

Farvel, farvel! Herr Brynjolf.

Brynjolf.

Hjælp! Stands ham! Efter ham, grib ham ved Elven,
Der kommer han ei over.

Sverre

(idet han springer over Elvekløften).

Troer Du det?

(paa den anden Bred)

Hils nu Kong Magnus fra mig!

(han forsvinder mellem Klipperne).

Brynjolf.

Ha! fordømt!
I usle Karle! her! vi maae omkring —

(De ile Alle ud tilvenstre).

Tredie Scene.

(Stue paa Gaarden Hammer i Værmeland. Paa Arnestedet brænder en Ildbrase. Det er halv mørkt.

Cæcilia og **Hildur** (komme ind).

Hildur.

(gaaer hen til en Vindueslaage, aabner den og seer ud).

Cæcilia

(sætter en Lampe paa Bordet og taler ud af Scenen).

Ja, som jeg sagde. Der skal sættes Vagt
Ved Porten, og lad Nadveren beredes —
Vi vente Gjæster.

(til Hildur)

Nu, hvad seer Du, Hildur?

Hildur.

Ak Intet, Intet! Mørket og min Angst
Har begge lagt sig over mine Øine.
Jeg tør ei længer stirre ud i Mulmet —
Der bygger Rædsler i den dunkle Nat.

(hun lukker Vinduet og kommer frem)

Han kommer ei, Cæcilia!

Cæcilia.

Jo vist.
I Aften maa han komme. Rygtet vil
At han skal være seet her i Dalen.
Han venter kun paa Mørket, forat liste
Sig over Marken hid.

Hildur.

Han liste sig!

En Kongeſøn! ind i ſin Søſters Gaard,
Hvorhen han burde drage høit tilheſt,
Med hundred' Kjæmpers Pragt og Vaabenklang!
Nu kommer han tilfods, en uſel Tigger,
Forſulten og forfulgt. O, Sverre, Sverre!

Cæcilia.

Min Broder! hvor jeg ſtunder til at ſee ham!

Hildur.

Og vil Du kjendes ved ham, naar han kommer
At bede Dig om Huusly og om Hjælp?
Jeg veed Du vil det. Du forſtødte ikke
Hans ſtakkels Pige, da hun kom til Dig
Med Hilſen fra den aldrigſeete Broder.

Cæcilia.

Du bragte mig hans Ring, vor Faders Ring.
Den blinker om min Arm, og lover mig
Hvad jeg har aldrig vidſt — en Broders Ømhed.

Hildur.

Ak! Du er lykkelig, Cæcilia!
Der venter Dig en ſtærk og tröfaſt Broder,
Hvis klare Øie vil opvarme Dig
Med Kjærlighed. Saa er det ei med mig.

Jeg er sikker. Skjøndt jeg neppe veed,
Hvor jeg skal overleve disse Timer
Indtil han kommer, gruer jeg dog for
Hans første Blik, thi det er Liv og Død.

Cæcilia.

Hvorledes! elsker han Dig ikke meer?

Hildur.

Tal det ei ud — det Ord er altfor stygt.
Jeg veed jo Intet, men jeg tænker mig,
At Verdens bittre, virkelige Sorger
Og skuffet Haab, og Spot og uvant Mangel
Har hængt sig fast som Snoge om hans Hjerte,
Og gnave paa hans Ungdoms Kjærlighed.

(opfarende)

Men nei! han skal ei, tør ei glemme mig.
Har jeg ei givet hen mit hele Liv,
Min Tro, min Kjærlighed, min bedste Tanke —
Den Gave er dog vel en anden værd.

Og dog, bestandig maa jeg tænke paa
Hans kolde Adfærd, da vi skildtes ad:
Thi, da han havde hjulpet mig i Baaden,
Og jeg sad der og græd, fast uden Samling —

Cæcilia! da saae jeg, at han gik,
Saa rolig, som om Ingenting var hændet,
Tilbage ind i Gaarden, og tog paa
At spille Bold med nogle Drenge der!

Cæcilia.

Hvor saae Du ham da sidst?

Hildur.

Paa Øen Selja,
Hvor han opholdt sig nogle Dage, hos
En Bonde, som han havde kjendt fra Færøe.
Og derfra agted' han at drage nord paa,
Til Erkebiskop Eisten, som Bisp Roë
Paa Færøe havde raadet ham at søge.
Nu sendte just vor Vært et Lastskib bort
Til Sverrig, forat hente Korn og Salt.
Der skulde jeg da med. Jeg bad, jeg trygled'
Ham om at maatte blive, hvor han var.
Jeg vilde tage Drengeklæder paa
Og tjene ham som Skosvend, pudse Vaaben
Og strigle Heste — kun ei skilles ad.
Det var forgjæves Alt — jeg maatte reise.
Ja, ja nu seer jeg — han var kjed af mig!

Cæcilia.

Du er ei billig, Hildur. Dette synes
Mig just et Kjendetegn paa Sverres Ømhed.
Du veed nu, hvilke Farer han gik ind i,
For svære næsten for en kraftig Mand
End sige for en Kvinde. Dette saae han,
Og sendte Dig, sin bedste Eiendom,
I Sikkerhed her hos sin egen Søster.

Hildur.

Jeg vil jo troe det; jeg maa troe det, hvis
Jeg skjøtter om at leve. En, som jeg,
Der har sat alt sit Liv paa samme Kast,
Maa bruge tusind' Kunster, for at skuffe
Sig selv, og hale ud, bestandig ud
Det endelige Øieblik.

Cæcilia.

Tys! hør —
Det larmer udenfor.

Hildur.

Det er hans Stemme!
Ja, det er ham! han kommer! Sverre, Sverre!

(Hun vil ile ham imøde, men vakler og maa støtte sig mod Væggen).

Fjerde Scene.

Sverre (kommer hurtig og aandeløs ind). De Forrige.

Sverre.

Lad Porten stænges! — de er' mig paa Sporet.
Er Du min Søster?

Cæcilia.

Ja, hvis Du er Søn
Af Konning Sigurd.

Sverre.

Saa har man fortalt mig.
Kom, lad mig see paa Dig.

(Han fører hende hen til Ilden).

I disse Træk
Er altsaa hvad der rester af min Fader.
Vi er' alene, Søster, Du og jeg.
Hav Tiltro til mig. Vi traf sammen seent,
Nu maa vi rette paa den tabte Tid.
Cæcilia, ei saa?

Cæcilia.

Min kjære Broder!
Velkommen i din Søsters Huus. Min Husbond
Er ikke hjemme nu, dog tænker jeg
Vi tvende Kvinder skal nok pleie Dig.
Men seer Du ikke Hildur?

Sverre.

Ah! see der!
Hun bragte Dig dog Ringen? Kom kun frem!
Nu, hvordan har Du det, min gode Pige?

Hildur (heftigt udbrydende).

O! Sverre! (fatter sig pludseligt)
Godt, kun godt.

Sverre.

Ja, Du kan troe,
At jeg har døiet meget siden sidst.

(han lægger mere Ved til Ilden).

Ak, hvor den varmer deiligt, denne Lue!
I mange Døgn har disse frosne Lemmer
Ei været under Tag. Kom, hjælp mig Hildur.
Tag denne Kappe. Saa. Den muntre Flamme!
See, hvor dens spidse Tunger strække sig,

Og kysse fyrigt mine stive Fingre.
Hvor tør den glæde mig, en stakkels Fredlos,
Som ikke veed af Arne eller Hjem?

Cæcilia.

Her er dit Hjem, min Broder. Alt hvad jeg
Kan byde over, er nu ogsaa dit.
Tag dette Velkomstbæger! Og som Pant
Læg om Din Arm igjen vor Faders Ring.
Drik ud, Kong Sverre! Tag din Arvedeel!

Sverre (drikker).

Kong Sverre! hvor det klinger, dette Ord,
Som fjern Musik fra mine Barndoms Dale!

Cæcilia.

Nei, det er Fremtiden som hilser Dig.

Sverre.

Det falder svært at troe. En ussel Flygtning,
Knapt sluppen ud af sine Fienders Kloer,
Vil hedde Konge! Det er latterligt.

Hildur.

Saa faldt ei dine Ord paa Færøe, Sverre.

Sverre.

Ja, dengang, dengang! Siden har jeg lært
Den svære Kunst, at tvivle og at tænke.

Hildur.

Det mærker jeg.

Sverre.

Blev nogentid en Mand
Udrevet af sin Drøm saa haardt som jeg?
Der aabner sig med Eet en Himmel for mig:
De høie Borge, Ærens Skypalladser,
Alt vinke mig i kraftigt Morgenlys.
Krigsfaner vaie, Luren toner høit
Henover mine Fædres grønne Dale,
Og vækker Folket op i Tusindtal,
At hylde mig til Konge. Jeg gaaer ind
I dette Underland. Da mørknes Alt.
Den kolde Taage synker om min Pande —
Og graat og øde hilser Landet mig.
Min Haand kun griber om den tomme Luft,
Fra hver en Afkrog griner mig imøde
Et skuffet Haab, og Spot, og Raseri.
Ja, jeg er vaagnet op, og det tilgavns.

Cæcilia.

Fandt Du da ei den mindste Hjælp?

Sverre.

Hør nu:

Da Alt var lukket til for mig i Norge,
Og Ingen vilde kjendes ved mig der,
Gik jeg til Birger Brose Jarl i Sverrig,
Gift med Birgitte, med vor Faders Søster.
Hos denne rige Frænde, tænkte jeg,
Er der et aabent Øre for din Sag.
Jeg kom der. Man tog koldt, uvenligt mod mig,
I Jarlens Øie sad den stygge Mistro,
Og Falskhed paa hans Læbe. Løfter nok,
Men ingen Gjerning, intet ærligt Haandtag.
Dog blev jeg Julen over. Men tilsidst
Begyndte Jarlens Folk at lægge Raad op
Imod min Frihed, ja, imod mit Liv.
Jeg mærkte det, og maatte flygte, flygte
Bort fra mit sidste Haab, opgive Alt.
Nu gjaldt det kun, at redde dette nøgne
Og usle Liv. Ni Dage har jeg vanket
Omkring i Ødemarker og tilfjelds,
Har vadet knædybt gjennem Sneen, sultet
Og tørstet som en Hund. Da jeg kom nær

Til denne Bygd, fortalte nogle Bønder:
Nu var Kong Magni sidste Fiende dræbt.
Min Frænde Eisten Meila, Kongesønnen,
Er falden i et Slag paa Ree mod Magnus,
Og hans Parti, de Birkebener, slagne.
Saa hersker Magnus da nu overalt,
Og der er ei en Krog at trænge ind i!
Selv her i fremmed Land han søger mig.
I dette Øieblik undslap jeg just
Med Nød og Neppe slig en Morderbande,
Sat ud paa mig af ham. Du, Hildur, kjender
Vel deres Høvding — det var Brynjolf selv.

Hildur.

Gud frels os! Brynjolf her! Og Du slap fri?

Sverre.

Ja, som Du seer.

Hildur.

Hvad vil Du nu begynde?

Sverre.

Først vil jeg hvile mig en Stund hos Eder,
Og søge at forslaae de dumme Tanker
Om Kongemagt og Glands. Saa vil jeg ud,

Ud paa et andet Hav at jage Lykken,
Og vinde Hæder paa min egen Haand.

Cæcilia.

Du vil dog aldrig end engang til Norge?

Sverre.

Og gives der da ei et andet Strøg,
Hvor Hæder voxer og hvor Navn kan vindes,
End netop denne Fjeldryg op mod Nord?
Fra gammel Tid var det jo Skik i Norge,
At gjæve Mænd, hvem Hjemmet blev for trangt,
Drog ud paa Søetog til de fjerne Lande,
Som skjule sig i Østens Fabelduft;
Hvor Livet hænger som en guldrød Frugt
I Middagsheden, saa den dovne Sover
Kan række til den fra sit bløde Leie.
Did vil jeg gaae, til Jorsal, Myklegaard,
Og lade Magnus fryse paa sit Isfjeld.

Hildur.

Er det dit Alvor?

Cæcilia.

Nu, den Tid, den Sorg.
Først maa vi hjelpe paa den Stund, som er der.

Og Sverre kommer fra en møisom Reise,
Han kan ei leve blot af sine Planer.
Det vil jeg sørge for. Tal nu I To!

(hun gaaer).

Femte Scene.

Sverre, Hildur.

Sverre.

Jeg er saa træt. Giv mig en Stol herhid.

Hildur.

(slæber en Lænestol hen til Ilden, Sverre sætter sig).

Sverre.

Hvor det gjør godt, at kjende Hvilens Sødhed!
Den Lærdom har mit Uheld dog indbragt.
Nu, hvorfor staaer Du saa fortabt? Kom, sæt Dig.

Hildur.

(idet hun sætter sig paa en lav Skammel ved hans Side).
Hvor Du er naadig.

Sverre.

Jeg har Raad dertil,
Jeg er jo Konge.

Hildur.

Ja, det er Du, Sverre!
I min fortabte Sjæl, der herfker Du
Med rædsom Kongemagt.

Sverre.

Et vidtstrakt Rige!

Hildur.

Du siger det. Ja, Mand, det kunde hænde,
At dette Rige, som Du nu forkaster —
Skjøndt det kun fattes ind af denne blege,
Af denne skrøbelige Pande, dog
Er stærkere, er rigere, er bedre
End stolte Lande, kjøbt ved Mord og Blod.

Sverre.

Det kan ei tvivles paa.

Hildur.

(tager Sverres nedhængende Haand, og kysser den.

Ak, denne Haand!
Er det den samme, som paa Færøe loved'
Mig evig Troskab?

Sverre.

Den er bleven hærdet
Fra den Tid, Hildur.

Hildur.

Hærdet, som dit Hjerte.
Ja, Du er bleven stygt forandret, Sverre.
Dit Blik er strengt og grumt, din Kind er bleg,
Et Træk af Haan og Trods staaer om din Mund,
Og i din Pande sidde dybe Rynker.

Sverre.

Mit bløde Drengeansigt er ei meer;
Thi Vintrens Bark har lagt sig over det.

Hildur.

Men denne Bark er kun den ydre Skal:
Derunder blusser Livet endnu frodigt,
Med alle sine gamle Følelser
Af Haab, af Kjærlighed. O, siig det, Sverre!

Sverre.

Tro ikke dette. Fra det Indre gaaer
En slig Forandring ud. Først gribes Tillid
Af Virkelighedsskarpe Hummerkloer,
Og rives af. Saa gaaer det Blad for Blad

Af Ungdomslivets friske Foraarsblomst.
Da lægger sig den skrumpne Hud tilsidst,
Som Liigsvøb ovenpaa.

Hildur.

Dog har jeg hørt
Som Barn et gammelt Sagn, at der var een Ting,
Som kunde overleve al Forandring;
Som kunde blomstre i en Ørk, og skyde
Sin grønne Krone op af dybest Grunde.
Det skulde være Kjærlighed. Nu veed
Jeg at det Hele var et Eventyr.

Sverre.

Det vil vi ikke haabe.

Hildur (farer op).

Du skal vide,
Du skal erindre, det var Dig, kuns Dig,
Som lærte mig det smukke Eventyr!
At det var Dig, som lokked' mig fra Den
Med falske Løfter og med sledske Grunde,
At det var Dig —

Sverre.

Hildur, hvad gaaer af Dig?

Hildur.

(paa Knæ for ham)

O vær barmhjertig, Sverre! See, jeg knæler
Nu her for Dig, som Du engang for mig —
Forstød mig ei, jeg kan ei bære det!
Hvad har jeg gjort, hvad har jeg da forbrudt,
At Du vil glemme mig, ja, glemme mig,
Den Eneste, som tænker paa din Kummer?

Sverre (kjærtegner hende).

Giv Dig tilfreds. Hvem tænker paa at glemme?

Siette Scene.

Cæcilia (styrter ind). **De Forrige.**

Cæcilia.

O, frels Dig Sverre, frels Dig!

Sverre (springer op).

Hvad er der hændet?

Cæcilia.

Hør, hør dem! (Raaben og Bulder udenfor).
Det er dine Fiender, Sverre!
En Bande frygtelige, vilde Karle,

Med lange Skjæg og sønderrevne Klæder —
De storme Huset, raabe høit paa Dig —

Sverre.

De er' fra Magnus!

Hildur.

Endnu er det Tid.
See dette Vindve, det er lavt ved Jorden —
Kom Sverre! —
(hun aabner Vindvet, men farer tilbage)
Jesus! Huset er omringet!

Sverre.

Saa reiser det at sælge Livet dyrt.

Syvende Scene.

(Døren i Baggrunden bliver stødt op. En Skare **Birkebener**, af et vildt og forrevet Udseende, stormer ind).

Birkebenerne (raabe).

Hvor er Du, Sverre? Sverre Kongeson!

Hildur (iler dem imøde).

I tage Feil, han er ei her—

Sverre.

Lad være!

Nu ingen Kvindelist.

(Han kaster hende tilside, saa hun kommer til at knæle ved en Stol, i hvilken Stilling hun forbliver det Øvrige af Acten, understøttet af Cæcilia.

Sverre.

Lys! Fakler hid!

At vi kan see at døe!

Birkebenerne (som før).

Kom frem, Du Sverre!

(Nogle Huuskarle komme ind med Tyrifakler, og stille sig i en Halvkreds i Baggrunden. Birkebenerne foran dem).

Sverre

(træder midt frem paa Scenen, og støtter sig paa Sværdet).

Her staaer jeg, Sverre Sigurdson af Norge.
Hvad vil I mig?

Helge

(en af Birkebenerne, træder ham under Øinene).

Saa Du er denne Mand?

Vær ikke ræd, vi ere dine Venner.

Sverre.

Da har jeg flere Venner end jeg vidste.

Helge.

Det har Du Sverre, om Du tager mod
Den Gave, som vi bringe.

Sverre.

I en Gave?

I uselige Karle see ret ud til,
At eie gode Gaver udi Hænde!

Helge.

Vent lidt, Grønskolling, før Du leer deraf.
Den Skjænk vi bringe Dig, er Norges Rige.

Sverre.

Nei, vil man see. Og tør der vides, hvem
Er disse Folk, som eie slige Gaver?

Birkebenerne (truende).

Tag Dig iagt, god Karl!

Helge.

Nu, hører Du?

Vi ere haarde Folk, forstaae ei Spøg.
Vi kaldes Birkebener.

Sverre.

Dette Navn
Er frygtet meest af Kvinder og af Børn.
Stygt have I holdt Huus i Landet, Folk!

Helge.

Land vindes ei ved bløde Kjærtegn blot.

Sverre.

Det er jo Eder, som har tjent min Frænde
Kong Eisten, da han faldt paa Nee?

Helge.

De samme.
Kong Eisten kun blev slagen, ikke vi.
Han var en daarlig Karl, rædhag og uviis,
Dog holdt vi ud med ham til Enden. Nu
Er' vi hidkomne Sverre, forat tage
Dig til vor Høvding.

Sverre.

Der maa skorte stygt
Paa gode Mænd i Eders egen Flok,
At I vil tage mig, en ukjendt Fremmed,
Til Eders Høvding.

Helge.

Prøv os, unge Karl —
Og Du skal kjende, om vi mangle Hænder
Til Sværdslag, eller Bryst at fange Vunder.
Et Hoved er det vi behøve kun.
Den, som de Birkebener skulle lyfte,
Maa bære Kongenavn.

Sverre.

Og hvoraf veed I
At jeg har Krav paa sligt et Navn?

Helge.

Du selv
Har sagt, at Du er Søn af Sigurd Mund.

Sverre.

Mands eget Udsagn er et slet Beviis.
Og sæt endog jeg var, hvad I vil troe —
Hvad hjalp den tomme Titel os? Kong Magnus
Ei rommer Riget for en prægtig Klang —
Og jeg har Intet meer at bringe Jer.
Hav Tak, Godtfolk, for Eders gode Tilbud,
Men I maa søge op en anden Høvding.

Helge.

Du slipper ei saa let. Ei har vi sneget

Os med Livsfare fra en blodig Val,
Og slaaet os igjennem Fiendens Land,
For her at vises bort med Haan og Skjændsel
Af en glathaget Dreng. Vee over Norge!
Dets Kjæmpeyngel er vanartet nu,
Naar Kongeætten krymper sig for Hærværk,
Og er for dorsk til sine Fædres Sværd!

Sverre.

Den vilde Kraft er nu ei mere nok.
Thi det er ingen Kunst at slippe Toilen,
At styrte i en raa Berserkergang,
Og ikke see til Høire eller Venstre.
Men vanskeligt, og meget værre er det,
At gribe Klogskab ved dens glatte Hud,
At stride selv mod sine fagre Ønsker,
Og overveie roligt for og mod
Naar Lyst og Ungdom koge En om Hjertet.
Det gjør jeg nu, og I skal agte mig.
I er en slagen Flok, forfulgt og fredløs,
Har Mangel fast paa Alt, paa Vaaben, Klæder
Og Mundforraad. Der var kun tvende Veie,
Hvorpaa I kunde søge Frelse. Enten
At bede Magnus Erlingson om Fred
Og blie hans Mænd, hvad heller finde op

En anseet Høvding, riig paa Guld og Klogskab,
Som kunde føre Jer mod Erling Jarl.
I det Sted komme I nu her til mig,
En fattig Svend, forfulgt som Eder selv.
Født paa et Udskjær, fjernt fra andre Lande,
Har jeg ei seet Folkeskik før nu
Jeg kom til Eders Land, langt mindre veed jeg
At føre Krigshær, styre Land og Folk.
Uduelig er jeg, uberømt af Alle,
Og Ingen kjender til min Slægt, meer end
Jeg selv har sagt derom. Nu see I da —
At vælge mig til Høvding vilde være
At lægge Nød til Nød, og Sorg til Sorg.
Her har I nu mit Svar Jeg vil det ikke.

Birkebenerne

(trænge sig nærmere med dump Mumlen).

Helge.

Betænk Dig Mand, hvis Du har kjært dit Liv!

Sverre.

Jeg skræmmes ei ved Trudsler. Men, da I
Er kommen nu til os, saa vil jeg give
Et bedre Raad, end det I selv fandt paa.
Gaa nu til Birger Brose Jarl. Hans Sønner

Med Konning Sigurds Søster, have Alle
Meer Fødselsret til Norge, end Kong Magnus.
Tag En af dem til Høvding. Mægtig Hjelp
Er hos den rige Jarl.

Helge.

Og netop han
Har viist os hid til Dig. Han gav os med
Et skrevet Budskab.

(giver Sverre et Pergamentsbrev).

Læs det, om Du kan.

Sverre (gjennemløber Brevet).

»Det er vor Bøn, at I vil hjælpe denne
Forladte Flok« — hm! »lover Hjælp og Bistand« —
Nu, Birger Jarl, jeg kjender dine Løfter!

Helge.

Hør nu det Raad, som Jarlen gav os med.
»Hvis Sverre, sagde han, ei tager mod
Jert gode Tilbud, skal I dræbe ham
Med samt hans Slægt, og dermed kjøbe Fred
Og Naade hos Kong Magnus.« Ved St. Olaf!
Det vil vi gjøre Sverre, om Du svigter.
See, vi har tjent med Troskab hos din Slægt,
Har mistet vore Fædre, vore Brødre,

Vor Fred i Landet for Din Faders Skyld,
Og endnu byde vi os selv til Dig —
Men Du forsmaaer os og din egen Hæder —
Det skal Du bøde med dit Liv!

Birkebenerne

(trænge sig om Sverre med blottede Vaaben).

Dit Liv!

Sverre.

Tilbage Karle! tvinges vil jeg ei! —
Langt heller døe, fri som en ægte Normand!
Mit Land, min Faders Krone har jeg mistet
I Vuggen alt — men dog een Skat jeg tog
I Arv fra mine kongelige Fædre:
Det er min Frihed og mit Indres Kraft.
Den kan I ikke tage fra mig, Svende!
Stærk, aaben boer den i et ærligt Bryst,
Og reiser sig med Høihed imod Trudsler,
Og vælger Døden for elendig Tvang.
Ha! tør I see den under Øinene? —

(Birkebenerne vige uvilkaarligt tilbage).

Vel, I forstaae, at der kan Intet bygges
Paa tvunget Forbunds skrøbelige Grund.
Frivilligt maa den første Grundsteen lægges,

Og Værket vies ved et ærligt Haandtag.
Men nu er Proven afgjort, og jeg seer
At Troskab taler af Jer faste Villie.

(han tager Helges Haand)

I Guds Navn da! saa være Pagten sluttet.
Fra nu af er jeg Eders kaarne Høvding!

Birkebenerne

(slaae paa deres Skjolde og raabe)

Hil Dig, Kong Sverre!

Sverre.

Bi med denne Hilsen,
Til vi har taget den fra Konning Magnus.
Et dristigt Værk. Hvormange ere I?

Helge.

Halvfjerdsindstyve.

Sverre.

Kun en ringe Hob.
Dog, mangt et Storværk havde mindre Rod.
Og det skal lykkes, giver Gud mig Kraft.
Men Lydighed, streng Lydighed udfordres, —
I følge mig, naar og hvorhen jeg gaaer.

Vor Kjæde har kun faae og plumpe Led,
Lad dem da være stærke idetmindste!
Rør ved mit Sværd, jeg tager Jer i Eed.
Sværg Troskab, mine Mænd!

(han rækker det korsdannede Hefte af sit Sværd ud. Alle Birkebenerne, staaende i en Halvkreds, berøre det og raabe:)

Det sværge vi!

Tredie Act.

Første Scene.

Det Indre af en usel Hytte i Udkanten af Staden Nidaros. Paa den ene Væg en Alkove, bedækket med et grovt Tæppe. **Else**, en gammel Kvinde, staaer bøiet over en Kiste og udtager deraf forskjellige Klædningsstykker.

Else.

Her er hans Søndagskofte, med de røde
Og grønne Kvaster, som jeg selv har syet!
Han var saa smuk i den, min stakkels Dreng.
Den kan jeg ikke sælge. Denne Brystdug
Fik han af Ingeborg, sin Fæstemøe.
Ak, der er Intet, som jeg kan undvære!
Saa faaer jeg heller sulte. Jeg er gammel,
Og det er snart forbi. Min Søn, min Søn!
Skal disse gamle Øine aldrig meer

Da suge Liv af dine friske Kinder?
Han var saa kjærlig mod mig, var saa trofast.
Han bar mig fast paa sine stærke Arme —
Hvi maatte han ei leve? — Ha, Kong Sverre!
Forbandet være Du, som dræbte ham!
Du faldt med dine glubske Birkebener
Herind i Nidaros, med Mord og Brand.
Var det ei nok, Du dræbte Erling Jarl,
Forjog Kong Magnus? Kunde Du ei spare
En fattig Enkes ubekjendte Søn?
Men vogt dig, Konge. Her, fra Enkens Huus,
Skal Hævnen stige til dit stolte Pallads,
Og ramme Dig i al din Magt og Hæder.
Hvi noler han, min Hævner? dog han skulde
Alt længe have været her. O, Himmel!
Kong Sverres Folk har dog ei grebet ham?
Saa var da Alt forgjæves. Brynjolf, Brynjolf!
Hvi tover Du?

(det banker)

Der er han!

(idet hun lukker op)

Kom, min Hævner!

Anden Scene.

Hildur (kommer ind i Reisedragt, bleg og udmattet). Else.

Hildur.

Guds Fred herinde!

Else

(farer bestyrtset tilbage).

Hvem er Du?

Hildur.

En Fremmed.
En stakkels Vandrende, som søger Huusly.

Else.

Da gaaer Du feil. Her findes intet Ly.
Her er et Sorgens og et Hævnens Huus.

Hildur.

Det passer just paa mig. Ak gode Kone,
Lad mig kun hvile lidt, jeg er saa træt.

(hun sætter sig paa Kisten).

Elſe

(river hende op).

Hvad? paa hans Kiſte? — Tiggerſke, gaa bort —
Her kommer Nogen, ſom ei taaler Vidner.

Hildur.

Farvel da, Moder. Ikke tænkte jeg
At Nid'ros Kvinder var ſaa lidet gjæſtfrie.
Ak, jeg har gaaet mange, mange Dage,
Saa mine Fødder ere blodige.
Da jeg kom ind i Byen, var der Tummel
Og megen Støi i Gaderne. Man ſagde
Kong Sverre var i Staden. Alle ſtirred'
Paa mig, ſaa ſyntes jeg. Da ſank mit Mod.
Jeg vidſte ingenſteds at flygte hen.
Jeg kom til Eders Huus. Det laae ſaa roligt
Og eenſomt her. Jeg banked' paa, og tænkte:
Her vil man ikke nægte Dig et Ly.
Jeg tog da Feil. Dog, jeg har endnu Guld —
Det ſkal Du faae, hvis Du vil huſe mig.

(hun løſer en Guldkjæde af ſin Hals)

Ak, denne Kjæde var en Elſkovsgave!
Nu ſkal den vies ind til Hævn. — Tag dette,
Og laan mig derfor Huus i nogen Tid,
Til jeg faaer opſpurgt mine Frænder.

Elfe (veier Kjæden i Haanden)

Guld!

Hvor tungt og glindsende! For slig en Skat
Kan man faae mange Ting i denne Verden,
Kun ei hvad jeg har mistet. Bort dermed!

(hun kaster den)

Jeg sælger Herberg kun for den Slags Mynt,
Som eies af de Sørgende, Forladte,
Og som de kjende godt imellem sig.
Mig synes, den er præget paa din Pande —
Hvis Du kan prale af en ægte Sorg,
En saadan skjærende og blytung Kummer,
Som trykker sig om Brystet, naar man aander,
Og brænder i de taareløse Øine,
Indtil den lædskes af en blodig Hævn —
Kjender Du dette, da er Du min Lige,
Da vil jeg huse Dig.

Hildur.

Desværre, Moder,
Jeg mangler ei paa den Slags Kjændemærker.
Ak! Ingen er ulykkelig som jeg;
Thi Skjændsel hænger sig ved mine Sorger!

Elfe.

Sig mig din Sorg, at jeg kan veie den.

Hildur.

Den Mand jeg elſkte, hvem jeg hengav Alt —
Har glemt mig, har forladt mig, har forſtødt mig!

Elſe.

Det ſiger noget. Vil dog ei forſlaae —
Thi det kan rettes paa. Du er jo ung
Og ſmuk endnu. Snart kommer der en Anden
Og troſter Dig igjen. Men jeg, den Gamle,
Den Rynkede, ſom alle Andre afſkye —
Der var kun Een, ſom kunde elſke mig.
Det var min Søn. Ham har de dræbt for mig,
Dræbt ham i al hans Ungdom og hans Skjønhed.
Min Søn, min Søn!

Hildur.

Gud troſte Dig, Du Gamle.
Hvo kunde øve ſlig en Niddingsdaad?

Elſe.

Der gives ingen Moder nu i Norge,
Som veed, om hun den næſte ſkjønne Morgen
Skal eie ſine Sønner. Kongsmænd fare
I Skokketal jo om i vore Dale,
Og dræbe hver, ſom ei vil følge dem.
Det vidſte jeg. Men, da det traf mig ſelv,

Var det som Ingen havde lidt som jeg.
Thi Sjælen svømmer let paa Andres Sorg —
Sin egen Dybde kan den ei udlodde.
Ivar, min Søn, var i Kong Magni Gaard
Og tjente ham med Troskab. Da kom Sverre,
Den Præstekonge, farende til Byen
Og lagde sig paa Luur ved Medelhuus.
Min Søn blev sendt, at speide Fiendens Stilling —
De Birkebener saae ham. Han blev greben —
Og tænk Dig Pige, Sverre lod ham hænge!

Hildur.

Forfærdeligt! Og hvor er Sverre nu?

Else.

Her, her i Nidaros, paa Magtens Tinde,
Hoverende paa sine Fienders Liig.
I fire Nætter laae han op ved Melhuus
Og ventede' Leilighed. Forgangen Nat
Faldt han som Dommedag herind i Byen,
Da just Kong Magnus havde gjort et Gilde
For sine Mænd, og Alle vare drukne.
Der stod et blodigt Slag paa Kalveskindet:
Den gamle Erling Jarl fik Banesaar —
Kong Magnus maatte flygte. Alt blev tabt.

Nu sidder Sverre høit paa Kongens Gaard,
Og kræver Skat og Lydighed af Alle.
Men En af Magni Folk blev her igjen.
Jeg skjulte ham, og han skal hævne mig.

Hildur.

Paa Sverre? Lad mig faae en Deel deri!

Else.

Har Du da ogsaa Regnskab med Kong Sverre?

Hildur.

Meer end Du troer. Min, min er denne Hævn.

Else.

Giv Tid, vi skulle Alle blive hjulpne.
Læg Dig nu til at hvile her i Koven,
Mens jeg gaaer ud, og seer hvor han blier af,
Han, som skal hevne os.

(hun gaaer)

Tredie Scene.

Hildur, (alene)

Her er jeg da!

Forglemt af Alle som jeg elskte før,
Foragtet af de Faae, som endnu see mig,
Et usselt Indlæg i en fattig Hytte,
Kun nogle Skridt fra Sverres Kongeborg,
Hvor den Troløse sidder over Borde
I Pragt og Hovmod, som Belsazar fordum,
Og drikker Glemsel af de gyldne Bægre!
Men, Hevnen lurer paa den blanke Grund —
Ja Sverre! jeg er nær i denne Stund.

Jeg kunde ikke længer holde ud,
At sidde hos Cæcilia paa Hammer.
Fra Sverre kom der aldrig mere Bud —
Skjøndt Himlen lyste af hans Stordaads Flammer.
Da drog hun ud, den glemte Ungdoms Brud —
Paa Fjeldets Urer, gjennem Skovens Stammer.

Jeg veed ei selv, hvor jeg er kommen hid,
Langt mindre, hvad jeg vil paa disse Steder.
Men, det skal gives mig i rette Tid,
Hvad jeg skal handle, finde Hævnens Glæder.
Saalænge Taaren leved', var jeg blid —
Men bliver Dyr naar man ei mere græder.

Dog var det godt, ja, det var saare godt,
At kunne glemme Alt, at kunne sove

Sig ind i Drommens stjernerige Slot
Og bæres paa dens maaneklare Vove.
O, var det muligt, kunde jeg dog blot
Et Øieblik faae Ro i hiin Alkove!

(hun gaaer derind)

Fjerde Scene.

Brynjolf, (formummet). Else.

Brynjolf

(lægger sin Hovedbedækning af).

For Satan, hører Du ei hvad jeg siger?
Der var ei endnu nogen Leilighed.

Else.

Den Feige finder Leiligheden aldrig.
Der sættes op og sættes op. Men Hævnen
Maa være hastig, medens Sindet brænder.
Du mærker kun min Lyst paa anden Haand.

Brynjolf.

Ha! ha! og troer Du da, Du gamle Taabe,
At det er virkeligt for din, for din Skyld

Jeg sætter mine Lemmer her paa Spil?
Ja, var Du endda noget mindre grim,
Og dine Rynker noget mindre dybe —
Saa fik det gaae. Nu maa der Andet til.
To Gange før var Sverre i min Haand,
Men slap derfra ved Kvindelist og Lykke.
Nu skal jeg fange ham den tredie Gang —
Kong Magnus gi'er et Jarldom for hans Hoved.
Vel er han Konge nu. Men Kongens Bryst
Er ikke dybere end andre Folks.
Min gode Daggert skal nok finde Bunden.
See hvor den blinker, Gamle!

Else (tager Dolken).

Lad mig føle.
Ja, den er skarp. O, skam Dig, runkne Haand!
Hvi har Du ikke Kraft til selv at føre
Sligt Hævnens Staal? — Tag det tilbage, Brynjolf.
Brug det for hvem Du vil, kun at det træffer
Sin rette Mand.

Brynjolf.

Vær Du kun ikke bange.

Else.

Hvi gaaer Du ikke strax?

Brynjolf.

Kan ikke nytte.
Idag har Sverre Andet for, end juſt
At la'e ſig dræbe. Han maa holde Præk'ner;
Thi Præſtenykken hænger endnu i ham.
Nu gaaer han netop til St. Clemens Kirke,
I Proceſſion med Kors og Sørgefaner,
At jorde Erling Jarl, ſin dræbte Fiende.
Da ſkal der holdes Taler, ſynges Pſalmer
Og andet Narreri. Nu, lad ham det!
Snart ſkaffer jeg ham andet Tidsfordriv.
Men nu er hele Byen ſtrømmet ſammen
At ſee derpaa, og Sverres Birkebener
Omgive ham ſaa tæt med Skjold og Spær,
At der er ingen Aabning for min Daggert.
Vi har jo Tiden for os. Der maa komme
En bedre Leilighed.

Elſe.

Stol ei derpaa.
Grib Fiſken, mens den ſoler ſig i Høiden —
Gaaer den igjen til ſine dybe Grunde,
Saa er den frelſt. Nu kan Du træffe ham,
Og ſlippe ubemærket bort i Mængden.

Brynjolf.

For Kjerringsnak! — Men jeg er sulten, Else.
Jeg sneg mig skjult omkring i hele Dag
Og turde ikke kjøbe mig en Brødlev.
Giv mig at spise.

Else.

Jeg har Intet nu.
Du har fortæret Alt.

Brynjolf.

Fordømte Hul!
Hvorlænge skal jeg svæltes her?

Else.

Skynd Dig
At finde Sverre op, saa slipper Du!

Brynjolf

(faaer Die paa Guldkjæden).

Hvad glimrer der?

(tager den op).

Ha! ha! Du gamle Hex,
Du har ei Brød i Huset, siger Du,
Og strøer dit Gulv med slige rare Sager?

Else.

Den er ei min. En fremmed Kvinde —

Brynjolf.

Hvad?

En Fremmed! raser Du — en Fremmed her?
Vil Du forraade os?

Else.

Hun bad om Huusly.

Brynjolf.

Og Du lod Dig bestikke, skjulte hende —
Jeg seer det Alt, hun har beluret os —
Saa maa hun døe. — Hvor er hun?

Femte Scene.

Hildur (træder frem af Alkoven). De Forrige.

Hildur.

Her, Ven Brynjolf!

Brynjolf (farer forfærdet tilbage).

Gud fri os! Hildur!

Hildur.

Ja desværre, Hildur.

Brynjolf

(griber hende om Armen og slæber hende frem).

Ha! hvilken Fangst, det er Kong Sverres Frille!

Hildur.

Der nævnte Du mig.

Else.

Alle Helgne!

Brynjolf (hæver Dolken).

Svar!

Nu hænger Livet paa din Læbe. Hørte
Du hvad der taltes nylig?

Hildur.

Hvert et Ord.

I ville dræbe ham.

Brynjolf.

Saa maa Du dø.

See ikke paa mig, jeg har elsket Dig —
Min Haand kan skjælve for dit søde Blik.
Bered Dig til at dø.

Hildur.

Jeg frygter ikke
For Døden, den er Sorgens sidste Ven.
Men jeg har nødig nogen Tid endnu:
Giv mig en Time til at leve i,
Og jeg vil give Sværre i din Haand.

Brynjolf.

Nu hjælper ikke alle dine Kunster.
Du skal ei flere Gange skuffe mig,
Som da Du skjulte Sværre ind i Ovnen.

Hildur.

Nu er jeg ligesaa begjærlig efter
At skade Sværre, som jeg dengang ønskte
At frelse ham. Thi vid! han har forstødt mig!

Brynjolf.

Nei virkelig!

Hildur.

Det er kun altfor sandt.
See ret paa mig. See dette magre Ansigt,
Som Nød og Kummer dybt har gjennemfuret;
See disse tynde Arme, hule Øine

Og denne grove, sønderslidte Dragt —
Er Sligt vel Mærker paa en Konges Elskte?

Brynjolf.

Vel ikke altid.

Hildur.

Nylig kom jeg hid,
Og trygled' mig med Nød et Huusly til,
Af sorte Vægge og af haarde Brædder.
Hvis jeg var endnu i Kong Sverres Gunst,
Sad jeg da ikke nu i Borgen hist,
Paa Guld og Silke i de bløde Hynder?

Brynjolf.

Det synes rimeligt.

Hildur (til Else).

Vidn for mig, Kvinde:
Bad jeg dig ikke nys om at faae Deel
I Planen mod Kong Sverre?

Else.

Det er sandt.

Hildur.

Nu Brynjolf, kan Du endnu tvivle meer?

Vel, saa forkast mit Tilbud, dræb mig kun.
Forsilde vil Du angre det, naar Sverre
Har grebet Dig, istedetfor Du ham.

Brynjolf.

Sæt, at jeg troede Dig paa dit Ord —
Hvad kan det gavne os? — hvad vil Du gjøre?

Hildur.

Hør mig: Du sagde selv at Sverre var
Omgivet strængt af sine Birkebener,
Og han gaaer aldrig ud, foruden dem.
Hvor vil Du da, en Flygtning og hans Fiende,
Faae Adgang til ham? Det er ikke muligt.
Men mig, en Kvinde, vil man ikke nægte
At træde for ham. Du skal følge med
Som Broder. Staaer jeg engang for Kong Sverre,
Saa vil jeg prøve, om mit usle Navn,
Det Navn, han selv har givet Ræk til Priis
For Glemsel og Foragt, om det dog ikke
Har lidt tilbage af sin fordums Guldklang
I Kongens Øre. Det skal skaffe os
En Sammenkomst med ham i Eenrum, Brynjolf.
Da kjender Du dit Værk. Vær rask, vær sikker,
Og jeg skal atter hjælpe Dig paa Flugt,
Om det skal koste end mit eget Liv.

Fyld Hævnens Bæger med hans dyre Blod, —
Vi tørste Alle, og den Drik er god.

Else.

Gjør som hun siger, Brynjolf. Der er Sandhed
I hendes Die.

Brynjolf.

Hvad er Borgen for,
At hun ei atter skifter Sind og Skind
Naar Sverre atter smigrer lidt for hende?
Jeg kjender hende nok fra gammel Tid.

Hildur.

Nei, den Tids Hildur kjender Du ei meer!
Jeg ligner hende ikke meer end Dagen
Den dunkle Nat, end blodige Ulvinde
Den lette Svale omkring Hjemmets Straatag.
Følg mig til Hævnen, Brynjolf!

Brynjolf.

Ha! ha! ha!
Nu har Du ogsaa lært at bede, seer jeg.
Kan Du erindre, at jeg knælte for Dig
Paa Færøe, da jeg bad dig følge mig
Og Du bortstødte mig med Haan og Latter?

Nu har Du faaet, hvad Du dengang ønskte.
Knæl nu for mig, bed mig nu følge Dig.
Knæl siger jeg!

Hildur (knæler).

O Gud, nu kan jeg Alt.

Brynjolf.

Nu er Du paa din rette Plads, skjøn Hildur!

Hildur.

Hvad før jeg elskte, er mig nu en Gru,
Hvad før jeg hated', knæler jeg for nu!

Brynjolf (river hende op).

Nu vel, saa kom da! Men, tro ikke jeg
Er dum nok til at give mig i Fælden,
Saa ganske uden Pant. See denne Dolk!
Ved første Tegn til Falskhed, sidder den
Dybt i dit Hjerte. Gaaer Du ind derpaa?

Hildur.

Ja, ogsaa det. Saa er det just tilpas,
At Du kan see min Troskab. Lad os gaae —
Nu maa Kong Sverre være kommen hjem
Fra Jordefærden. Der skal holdes Gravøl,

Saa maa vi skynde os at dele Gildet.
Nu er det Tid!

Brynjolf.

For Dig eller for Ham!

(de gaae begge hurtigt ud).

Else

(idet hun lukker dem ud).

Snart skal det spørges over Land og Hav,
At Enkens Søn er hævnet i sin Grav.

Sjette Scene.

(Forhal paa Kongsgaarden. I Baggrunden to høie Buevinduer, som gaae lige ned til Gulvet, og hvorigjennem man kan see en aaben Plads udenfor, begrændset af St. Clemens Kirke og andre Bygninger. Nogle bevæbnede **Hirdmænd** holde Vagt i Salen. Madsvende ile over Scenen med Drikkekar, Fade og andet Gjestebudstilbehør).

Første Hirdmand.

Skynd Eder nu, I Snegle! Kongen kommer —
Vi kunne vente ham hvert Øieblik.
Lad Gildebordet skinne smukt i Salen,

Til Fiendens Gravøl og vor Seiersfest.
Kong Sverre leve!

Anden Hirdmand.

See dog, Gudlaug, see —
Der bære de Kong Magni Drikkehorn,
Det store der, med gylden Fod og Ringe —
Nu skal det prange paa Kong Sverres Bord.

Første Hirdmand.

Saa bør det være. Af Kong Magni Bæger
Skal Sverre drikke Hilsen til sit Land.
Thi det er han alene, som har Kraft,
At tæmme dieſe vilde Hoveder,
Og Snildhed til at styre Land og Rige.

Anden Hirdmand.

Nu er han ovenpaa. Haardt maatte han
Dog stride før han kom saavidt. Vi Alle
Kan vel bevidne det. Hvor mangen Gang
Sank Modet paa de drabeligſte Kjæmper,
For Kuld og Sult og Fiendens Overmagt.
Men Sverre holdt dem oppe alleſammen,
Kun ved sin stærke Arm, og ved sin Klogskab —
Indtil det kom til dette sidſte Slag,
Da Alt blev vundet.

Første Hirdmand.

Det var dog en Kamp,
Værd at besynges af en fordums Skjald,
Liig dem, der fulgte hellig Olaf. Men,
Nu er der ingen Slige meer i Norge.

Anden Hirdmand.

Har vi ei Sang, saa har vi Daad og Kraft.
Ha! der er intet Digt saa stort og herligt,
Som Valens Bulder paa en saadan Dag!

Første Hirdmand.

Og godt har Sverre lønnet sine Mænd
For dette Høikvad. Den som slog en Lensmand,
Fik selv den Faldnes Plads, og saa fremdeles
Fra Hirdmænd nedad. Guld og dyre Klæder
Blev uddeelt mellem Hæren, saa Skarlagen
Og gyldne Hjelme bæres nu af dem,
Som fordum gik i Skind og usle Pjalter.

Anden Hirdmand.

Saae Du da gamle Erling Skakke faldt?

Første Hirdmand.

Ja. Helge Thorfinnson og Øsur Præst
Gav hannem Banesaar. To var de om,

At stække Vingen paa den gamle Ørn.
Han stod endnu en Stund, da han fik Hugget,
Saae bistert ud af sine grumme Øine,
Og gav sin Banemand det sidste Slag.
Saa faldt han, og med ham Kong Magni Krone.

Anden Hirdmand.

Fast maa jeg ynkes over ham, den Gamle.
Han var en dristig Herre, haard og grusom,
Men dog en Normand af det gamle Kuld —
Og det begynder nu at vorde sjældent.

Første Hirdmand.

Hvad Ynk? han trænger ikke til vor Ynk.
Hans Navn vil leve, naar vort længst er glemt.
Han faldt, som det anstaaer en nordisk Jarl,
Paa Valen, i den ægte Vaabenleeg.
Nu følger Sverre selv hans Liig til Jorden,
Og taler selv ved Graven til hans Minde.
En Fiendes Lov er dog den bedste Lov.

Anden Hirdmand.

Fordømt, at vi ei maatte høre det.
Der taler ingen Præst og ingen Bisp,
Som Sverre taler. Lisligt klinger Ordet
Dybt fra hans fulde, kongelige Bryst,

Og sænker sig med Vægt i Alles Tanker.
Hans Tale er hans andet Sværd. —

Første Hirdmand

Hvem der?
Hvo trænger sig i Kongens Hal?

Syvende Scene.

Hildur kommer ind tilsløret, ført af **Brynjolf**, hvis Hjelmvisir er lukket. **De Forrige.**

Første Hirdmand.

Hvad vil I?

Hildur.

For mig til Kongen.

Første Hirdmand.

Det gaaer ei saa let.

Hildur.

Hvad? har da denne nye Konge glemt
Den gamle, ædle Skik i Norges Land:
At Kongens Øre hører Folket til?

Første Hirdmand.

Kong Sverre vil ei stedse overløbes
Af Tiggere og Kvinder. Sær idag
Har han ei Tid at høre Kvindesladder —
Han gaaer til Gilde nu med sine Mænd.

Hildur.

Først skal han hjælpe paa sin Landsmands Nød,
Saa er det Tid at gantes over Borde.

Første Hirdmand.

Du taler frit. Hvem er den lange Klods,
Som træder Dig i Hælene?

Hildur.

Min Broder.

Først Hirdmand.

Er han da stum, at han maa hjælpe sig
Med Kvindemund?

Hildur.

Det kommer Dig ei ved.
Han vil nok tale, naar det gjøres nødig.
For os til Kongen!

Første Hirdmand.

Han er ikke her.
Desuden see I mig fordægtigt ud —
Hvorfor har I tilhyllet Eders Aasyn?

Hildur.

Det vil vi svare Kongen paa.

Anden Hirdmand.

Aa, Gudlaug,
Hvad vil Du trætte med det Tiggerpak!
Lad dem kun vente indtil Kongen kommer —
Han gi'er dem nok en Penge eller to.

Første Hirdmand.

Der er han! hør, nu synge de fra Kirken!

(til de andre Svende)

Paa Eders Pladse, Karle. Kongen kommer!

(Hirdmændene ordne sig ved Indgangen til høire. Hildur og Brynjolf træde tilvenstre. Man hører Sang fra det Fjerne. Kong Sverre gaaer langsomt over Pladsen udenfor, fulgt af sine Mænd og nogle Præster. Der synges:

Fra Graven gaaer den rige Færd
Til Livets Land tilbage,
Sol skinner paa det blanke Sværd
Og gjennem Dødens Klage.
Naar Kjæmpen vorder tung og graa
Da kan han roligt sove,
Og lade Mindets Susen gaae
Som Aftenvind i Skove.

Den Unge fordrer og en Stund,
Dag kommer, Kvel maa vige.
Rød over Kjæmpehøiens Blund
Den unge Sol vil stige.
Da hilse ham vel tusind Raab,
Liv kjender Livets Varme.
Han løfter Landets nye Haab
I sine stærke Arme.

Et Drapa over Helten slaaer
Krigsharpen nu i Norge —
Men over Valen Sverre gaaer
Op til Haarfagers Borge.
Lad hvile da den gamle Jarl
Hos sine bolde Fædre —

Hil Dig, Kong Sverre! unge Karl!
Dig ville vi nu hædre).

Hildur

(idet Sverre gaaer forbi).

Min Gud, ja det er ham!

Brynjolf (sagte).

Du skjælver, Hildur.
Husk paa mit Pant.

Hildur.

Det tænker jeg just paa.

Ottende Scene.

Kong Sverre træder ind i fuld kongelig Dragt, med Skarlagenskaabe og kronet Hjelm. Ham følge **Helge** og de øvrige Birkebener i nye og prægtige Rustninger. Nogle med Kongens og Rigets Bannere. Saa andre Hirdmænd og Præster. Alle ordne sig i en Halvkreds, saa Kongen med Helge blive i Midten, **Brynjolf** og **Hildur** sidst nede paa venstre Haand.

Kong Sverre.

Saa have vi da givet Erling Jarl

Den sidste Hæder. Det er godt og ærligt
At bringe Hyldest til en falden Fiende,
Og lægge ham med Hæder i hans Grav.
Hver Mand, som bruger dette Vaabenhaandværk,
Han strider for sin Sag, som han kan bedst.
Den Gud gav Seiren, skal erkjende det,
Og lægge Mindets blanke Kjæmpeskjold
Over den Faldnes blodigtknuste Legem.
Det har vi gjort idag. Tak, mine Mænd!
For Eders Bistand indtil denne Dag.
Ja, ved St. Olaf! Eders Værk er stort,
Men Eders Løn skal ikke vorde mindre:
Thi enten skal I leve med Kong Sverre,
Hvad heller falde skjønt, som Erling Jarl!

Mændene.

Hil Dig, Kong Sverre!

Sverre (til Birkebenerne).

Mine Birkebener,
Til Eder gjemte jeg det sidste Ord.
Vi ere voxet sammen, stærke Brødre,
I Kamp og Farer, Farer vel saa svære
Som knapt et Menneske har kjendt dem før.
I kom til mig, en fattig, nøgen Flok.
Jeg selv var ikke meget bedre. Nu

Staae vi paa Kongsgaarden i Nidaros.
At kaldes Birkebener, dette Navn —
Et Spotnavn før, udleet og foragtet —
Er nu en Hæderstitel for de Bedste,
De Gjæveste af Kongens Mænd.

Helge.

Ja, Sverre!
Det var en anden Tid, den, da vi fandt Dig
I Værmeland, og tvang Dig næsten til
At være Høvding for de Birkebener.

Sverre.

Vi har endnu ei naaet Enden, Helge.
Langt fra. Vi er' kun paa det første Trin.
Det er en Daares Sæd at lægge sig
Til Hvile paa de vundne Seierstegn;
Krigslykken er en Gjerrigs hede Guldtørst,
Naar den engang er smagt, mættes den aldrig —
Men sindig Klogt maa staae imellem begge,
Og give Rum hvad Øieblikket fordrer.
En ædel Ganger er det vilde Mod;
Den flyver foran Hæren, aldrig træt,
Med løftet Manke, og med Skum paa Bringen.
Den kongelige Ryttер maa forstaae,
At tvinge den med Tøilen til sit Maal.

Sligt Løb har vi begyndt, men kun begyndt.
Kong Magnus lever endnu. Han har Magt,
Stor Magt i Bergen end, og sønderpaa.
Snart vil han mødé os. Da gjælder det
At vise Jer nu som en Konges Mænd
Og ikke som en Røverhøvdings Bande!
Men nu til Gilde. Denne korte Dag
Vil vi opoffre til et Seierslag.
Ved Bægrets Omgang, og ved Skjaldens Sang
Slaaer Kjæmpens Hjerte, som i Slagets Gang.

(vil gaae).

Hildur.

Kong Sverre Sigurdsøn!

Sverre.

Hvo kalder mig?
Den Røst er mig bekjendt.

Hildur.

Gaa ei til Gilde.
Der venter Dig et vigtigt Regnskab først.

Sverre

Hvem er den Kvinde, og hvad vil hun her?

Første Hirdmand.

Hun og en Følgesvend kom nys herind
Og fordred ivrigt at faae Dig i Tale.

Sverre (til Hildur).

Hvad vil Du?

Hildur.

Først lad dine Mænd gaae bort.
Hvad jeg vil bringe Dig, er skjørt og farligt,
Maa ikke føles paa af mange Hænder.
Mit Ord er kun bestemt for dine Øren —
Vogt Dig at ikke flere høre det.

Sverre.

Jeg har ei noget med en fremmed Kvinde.
Har Du en Klage, saa fremfør den her.
En Konges Liv maa lægges aabenbart
For Folkets Øine. Det er Prisen for
Hans Magt og Høihed over alle Andre —
At han maa gjøre Afkald paa de smaae
Huusalfer, som saa sødt forborgent lure
Ved Bondens Arnested. Siig her din Mening,
Hvis ikke — ti og gaa!

Hildur.

Nu vel, Kong Sverre.
Her skal jeg klage, siden du saa vil det.

Sverre.

Tag Klædet af dit Ansigt. Den, som skjuler
Sit Øies Sprog, kan aldrig fordre Tiltro.

Hildur.

Der er en Anden her i Salen, Konge,
Som vilde blues, om han saae mit Ansigt.

Sverre.

Saa nævn ham.

Hildur.

Det er En, som smedder Løfter,
Og aldrig holder dem. Som hykler Elskov,
Og aldrig føler den. Som myrder Kvinder
Ved langsom Gift, og selv kun leer deraf.

Sverre.

Det er den gamle Vise. Skulde Du
Da endelig til Kongen med din Klage?
Jeg kan ei svare for, hvad mine Mænd
Forsynde sig mod deres Elskerinder.

Hildur.

Jeg vil fortælle Dig den gamle Vise,
At Du maaskee af visse Kjendemærker
Kan gjette Dig til min Historie:
Der boede engang paa en liden Ø,
Midt ude i det aabne, salte Nordhav
En fattig Pige. Hun var glad og rolig,
Og passed' sine Faar og sine Gjeder,
Og tænkte ei paa nogen anden Ting.
Men engang kom en smuk og dristig Svend
Og sagde at han elskte hende. Ak,
Hun troede ham. Hun gav sig hen til ham,
Hun fulgte ham fra Øen, da han reiste
At vinde sig en Arv i fremmed Land.
Han gav vel gode Løfter, rige Løfter
Om Guld, om Hæder og om Kjærlighed.
Det gjør de Alle. Snart han glemte Alt.
Dog blev han utro paa sin egen Viis:
Han glemte hende ei for andre Kvinder —
Kun for sin egen Lykke. — Den er værre,
Langt værre, denne lunkne, dorske Glemsel,
End rask Skinsyge paa en anden Elsket.
Nok, han blev kjed af hende, drog sin Vei,
Lod hende ene mellem Fremmede
Til Haan og Spot. Selv steeg han mægtig op

Med Jerntrin over Hæders bratte Fjeld —
Den stakkels Blomst paa Veien maatte knuses.

Sverre (urolig).

Hvem er Du, sig det!

Hildur.

Jeg er den Forladte,
Som fast gik Landet rundt at søge Hævn.
Nu er min Valfart endt. See denne Svend
Er min Forsvarer; for har jeg forsmaaet ham —
Nu skal han række mig den sidste Gave,
Og dømme med sin Haand imellem os —
Thi Sverre, Du er selv den falske Mand!
(hun kaster Sløret tilside).

Sverre

(slaaer Hænderne for Ansigtet).

O! Jesus! Hildur!

Hildur.

Ja, den arme Hildur!
Nu er hun kommen for at vise Dig
Hvorledes Elskov vælger sig sin Hævn.

Brynjolf (sagte.

Det varer længe.

Hildur.

Nu er det forbi.

(trækker pludselig Brynjolf frem og raaber)

Grib denne Mand, thi han vil myrde Kongen!

Brynjolf (støder hende ned).

Dig dennegang!

(Almindeligt Oprør. Brynjolf kaster sig ind imellem Mængden forat undflye. Mange forfølge ham under Raabet: "Grib Morderen!" — Sverre iler Hildur tilhjælp og støtter hende, idet hun synker. Alt skeer i et Øieblik).

Sverre.

Hildur, hvad var dog dette!

Hildur (svag).

Mit sidste Offer. — Livet var igjen —
Nu har Du ogsaa det.

Sverre.

Vee! Du er saaret?

Hildur.

Af Brynjolf — han var udsendt af Kong Magnus
At myrde Dig. — Jeg optog Stødet. — Alt
Var godt saaledes.

Sverre.

Ha! Du synker, Hildur —
Du bliver tung i mine Arme! — Gud!
Forbarme Dig! Nu maa hun ikke døe —
Kun ikke nu. —

Hildur (hviskende).

Farvel, Kong Sverre!
(Hendes Hoved falder tilbage, hun døer).

Sverre.

Nei!
Jeg vil det ikke — Kongen vil det ikke!
O! jeg har Magt! —
(til sine Mænd)
Hvi staae I der som Støtter?
Falder tilfode! her er Eders Dronning!

Helge.

(tager Liget af hans Arme, og lægger det sagte ned).
Min Konge! hun er død.

Sverre (vred).

Det er ei sandt! Du lyver!
Hvad er jeg ellers Konge for? Staa op,
At Du kan høre paa mit Forsvar, Hildur!
(han griber hendes Hænder).

Helge.

Kom til Dig selv, Kong Sverre!

Sverre.

Hun er kold.
Ha! Døden spotter ad en Konges Magt!
Bleg gaaer den gjennem Kongeborgens Haller
Og smiler med Foragt. O Dumhed, Dumhed!
At hænge paa sig slig en farvet Kaabe,
Og kjøbe den med Blod, med vaagne Nætter
Og med sit eget Indres bedste Drift!
(kaster Hjelmen, og river Skarlagenskaaben af sine Skuldre).
Bort! bort med denne usle Flitterstads —
Hvad hjælper den mig til? — Her er mit Rige,
Som jeg ei før har vidst at skjønne paa.
(han knæler ved Liget).

Helge.

Ha hvilket Raseri! saa har jeg aldrig
Før seet ham. Og dette for en Kvinde —
Som om der ikke gaves tusind andre,
Som Alle vilde kappes om hans Gunst!
Hvor blev af Morderen?

Første Hirdmand.

Han slog sig gjennem

Den tætte Klynge i den første Tummel —
Men Nogle saae jeg, satte efter ham.
Han kan ei undflye. Der staaer Vagt ved Porten.

Helge.

See til at han blier greben og sat fast,
At Kongen selv kan tage ham i Skole.

(Nogle gaae i dette Øiemed).

Nu Konge, op tilbords!

Første Hirdmand.

Han er som død.
Kom, vi maa see at skaffe Liget bort —
Maaskee hans Smerte hænger kun ved Synet.

(flere Hirdmænd nærme sig og vil tage fat paa Liget).

Sverre (reiser sig halvt op).

Lad være! Dette er min Eiendom,
Den eneste.

(for sig selv, betragter Liget).

Hun ligner sig endnu!
De samme Træk, de samme blode Haar,
Den samme Haand, saa hvid og gjennemsigtig,
Som da jeg fordum kjendte den paa Færøe!
Nu er det snart forbi med denne Form.
Ja! det er sandt, jeg havde næsten glemt den.

Mit Liv kom over mig saa strengt, saa vældigt,
At Alt blev revet med. Dog, hendes Billed
Laae kun og sov paa Bunden af min Sjæl —
Det mante mig vel mangen stille Nat,
Men Dagens Blodværk skjulte det igjen.
Jeg tænkte aldrig paa hvad hun har lidt,
Hvor hun har tællet Timerne, og ventet
Paa Bud og Hilsen fra den utro Elskte!
Tilsidst da kom hun selv. O Hildur, Hildur!
(han bøier sig atter over hende).

Helge.

Det gaaer forvidt. Ved alle Helgne, Sverre,
Vi vil ei tjene en forelsket Nar!
Her staae vi, alle dine gjæve Mænd,
Bered' at følge Dig i Kamp og Slag,
I Vee og Vel, i Hæder eller Død —
Ei til at see paa en Affindigs Fagter.
Kong Sverre, hører Du?

Alle.

Vaagn op, Kong Sverre!

Sverre
(springer pludseligt op, og stiller sig med Høihed midt iblandt dem).

Nu vel, her er jeg da. Hvad vil I mig? (Alle tie).

I ere tause. Vel, det klæder bedst.
Lad Kongen være ene med sin Sorg.
Hvad kunne I forstaae, I plumpe Jernmænd,
Af Smerten, som opriver dette Bryst?
En Kvindes Værd og Troskab ere Navne,
Som Birkebener ikke skjønne paa.
Jeg selv er bleven haard for Eders Skyld,
Det er for Eder, jeg har kastet bort
Den Unges bedste Liv, en Kvindes Favntag —
Saa skal I ogsaa agte dette Offer.

Vi trænge til hinanden. Nu, saa vilid —
Herefter skal jeg vorde, som I ønske.
Her, her med dette Liig har jeg nedlagt
Min Ungdom, mine Taarer, og min Mildhed.
Naar Alt paa eengang rives blodigt ud,
Og Bryster overlever disse Kvaler —
Da maa det blive staalsat og forhærdet.

Og Haardhed kan behøves nu i Norge.
See, Himlen flammer mørk og blodigrød;
Om det er Morgenrøden som opstiger,
Hvad heller Baunen til den sidste Kamp —
Kan Ingen vide. Vel, vi prove det.

Herefter skal det spørges, at Kong Sverre
Har nu kun Een at elske: Norges Rige!

Alle (under Vaabenbrag).

Hil, Hil Kong Sverre!

Chor af A. Munch's Drama

"KONG SVERRES UNGDOM."

Musiken af
Math. Rasmussen.

Maestoso.

3 Mandsstemmer.

Piano-Forte.

1. Fra Gra - ven gaaer den ri - ge Færd til Li - vets Land til - ba - ge,
Un - ge for - drer og en Stund. Dag kom - mer, Qvel maa ri - ge.
Dra - pa o - ver Hel - ten slaaer Krigshar - pen nu i Nor - ge.

f *rf* *f*

cresc.

Sol skinner paa det blan - ke Sværd og gjen - nem Dö - dens Kla - ge. Naar Kjæm - pen bli - ver tung og graa, da kan han ro - ligt so - ve; og
Röd o - ver Kjæm - pe - höi - ens Blund den un - ge Sol vil sti - ge. Da hil - se ham vel tu - sind Raab, Liv kjen - der Li - vets Var - me. Han
Men o - ver Va - len **Sver - re** gaaer op til Haarfa - gers Bor - ge. Lad hvi - le da den gam - le Jarl Hos si - ne bol - de Fæ - dre. Thi

mf *cresc.*

f

1. 2. 3.

la - de Mindets Sa - gen gaae, som Af - ten vind i Sko - ve.
löf - ter Landets ny - e Haab i si - ne stær - ke Ar - me.
hil Dig Kong Sverre! un - ge Karl! Dig vil - le ri nu hæ - dre.

2 Den
3 Et

f *sf*

morendo *decresc.*

Christiania. Johan Dahl

Lith. af C. L. Fehr.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS